

รักที่ 1

ก่อนรัก

“คุณพ่อขา นี่รางวัลดีมีเกียรติ เป็นที่ยอมรับขนาดนี้ มันคือเครื่องการันตีที่ดีที่สุด คุณพ่อจะมาเทแบบแบบนี้ไม่ได้นะคะ” หญิงสาววัยยี่สิบหกปีสะบัดเสียงใส่ผู้เป็นพ่อ หลังจากที่หล่อนเดินเอาการ์ดเชิญหรูหราสีเงินยวงมีชื่อ แสนวิเศษ วายุกุล ปรากฏหราว่าเป็นผู้ที่ได้รับเลือกให้รับรางวัลหนึ่งในสิบนักธุรกิจดีเด่นประจำปี ในประเภทคลื่นลูกใหม่ไฟแรง ช่างๆ มีเอกสารแสดงความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องพักแบบดูเพลกซ์หรูหรากลางถนนวิฑู ที่หล่อนเพิ่งโอนมาเป็นชื่อของตัวเองเรียบร้อย ตกแต่งตามรสนิยมพร้อมหิ้วกระเป๋าเข้าอยู่ทุกเมื่อ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้คุณสันต์ผู้เป็นพ่อยิ่งออกอาการไม่พอใจ เพราะลูกสาวคนเดียวทำได้ทุกอย่างตามที่เขาวางข้อกำหนดสเปกสูงลิบไว้

“แสนจะไปอยู่ได้ยังไง คนเดียวแบบนั้น” เมื่อเข้าตาจนบุรุษวัยห้าสิบกว่าๆ ก็อยากจะพลิกคืนของตัวเอง จากที่เคยยื่นข้อตกลงกับบุตรสาวคนเดียวเมื่อสองปีก่อน ตอนที่แสนวิเศษมาขอย้ายออกไปอยู่นอกบ้าน เขาก็ได้แต่บอกให้หญิงสาวพิสูจน์ตัวเองว่ามีความสามารถในการดูแลตัวเอง รับผิดชอบตัวเองได้มากพอ โดยลูกสาวคนสวยได้แต่นั่งอึ้งไปพักใหญ่ก่อนจะตกปากรับคำ

ในวันนี้หลังจากผ่านมาแค่สองปี แสนวิเศษที่เปิดบริษัทรับจัดงานเลี้ยงประเภทออพเตอร์ปาร์ตี้อย่างเดียวกลับประสบความสำเร็จเกินคาด บริษัทมียอดจัดงานในแต่ละเดือนมากที่สุด เก็บเงินได้เป็นกอบเป็นกำ ถึงขั้นซื้อคอนโดที่ขึ้นชื่อว่าแพงที่สุดในประเทศเป็นของตัวเองได้

“คุณพ่อ!” คราวนี้ถึงกับกระแทกตัวลงนั่ง ยกมือไหว้ขอโทษเล็กน้อยตอนที่บิดาทำท่าสะดุ้งด้วยความตกใจ “จะมาผิดสัญญากันไม่ได้ นะคะ คุณพ่อตกลงแล้ว สัญญาแล้ว เราเกี่ยวข้องกันแล้วด้วย ว่าถ้าแสนประสบความสำเร็จ คุณพ่อจะให้แสนออกไปอยู่คนเดียว” หน้าสวยจัดเชิดขึ้นขนานพินตามประสาคนมั่นใจในตัวเอง ก่อนจะยิ้มนิ่งขึ้นอีกครั้ง สะบัดก้นงอนๆ ภายใต้เลกกิงสีดำ เอื้อมหยิบเอกสารแสดงความเป็นเจ้าของที่อยู่ใหม่มากอดไว้กับอก นี่คือน้ำพักน้ำแรงทั้งชีวิตของหล่อน

“แล้วนี่แสนไม่ได้ประสบความสำเร็จธรรมดา แสนมีปัญหาซื้อบ้านของตัวเองได้ ไม่ใช่คอนโดไก่อ่าที่ผ่อนกันเดือนละสามพันเก้าพันนะคะคุณพ่อ นอกจากแพง เขายังเลือกคนอยู่ด้วยนะคะ ไม่ใช่ตัวที่อัจฉริ่งๆ เขาไม่ให้อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน แล้วแสนก็ซื้อโดยที่ไม่ได้ขอตั้งค์คุณพ่อสักแดง”

หญิงสาวคืนเงินลงทุนก้อนแรกที่บิดาให้มาเป็นทุนประเดิมได้ตั้งแต่หกเดือนแรกที่บริษัท Plantastic เปิด ยิ่งแสนวิเศษยิ้มเพราะคำชมจากความสำเร็จของงานมากเท่าไร คุณสันต์ก็หน้าจ๋อยลงมากเท่านั้น ลุ้นให้ลูกสาวลืมสัญญาที่เคยตกลงกันไว้ตลอด แต่แล้ววันนี้ก็มาถึง วันที่ลูกสาวทำทุกอย่างตามที่เขาบอกแล้วก็มายืนทวงสัญญาหน้าดำหน้าแดง อธิบายจนหายใจไม่ทันอยู่แบบนี้

“ได้แสน พ่อเป็นห่วงหนู เราณะไม่เคยอยู่คนเดียวเลยนะ”

ไม่จริงหรอก อันที่จริงลูกสาวเขาอยู่คนเดียวมาทั้งชีวิต เด็กๆ

ก็อยู่กับพี่เลี้ยง โตมาหน่อยเขาก็กับภรรยาที่ตัดสินใจส่งเข้าโรงเรียน
กินนอนเพราะไม่มีเวลาดูแลลูก

“แล้วแสนไม่เข้าใจว่ามันต่างกับการที่แสนอยู่ประจำตั้งแต่
ปอสามปอสี่ยังง” คนสวยของบ้านถอนใจเฮือก งงงวยกับวิธีคิดของ
บิดาไม่น้อย ส่งหล่อนไปอยู่โรงเรียนประจำภายใต้การดูแลของคนอื่น
ตั้งแต่ยังเด็กยังเล็ก พอหล่อนเรียนจนจบปริญญาโทกลับมาในวัย
ยี่สิบสี่ กลับจะมาหวังลูกสาว ไม่ปล่อยให้คลาดสายตาเสียแบบนี้

“นั่นมันอยู่ในการดูแลของครูที่โรงเรียนนะแสน แกมโรงเรียน
ที่พ่อให้แสนอยู่ก็หรรษา ปลอดภัย แสนไม่เข้าใจหรอกว่าพ่อกับแม่เป็น
ห่วง แต่จะทิ้งเราให้อยู่บ้านกับคนใช้ยังไม่ทำ ถึงส่งหนูไปอยู่โรงเรียน
ประจำง”

คุณสันต์บอกลูกสาวคนสวย เขากับภรรยาประกอบธุรกิจร้านอาหารหลายสิบหลายร้อยสาขาทั่วประเทศ แดกสายตีตลาดลูกค้า
หลายกลุ่ม มีบริษัทรับจัดอาหารนอกสถานที่เป็นของตัวเอง เรียกว่า
เป็นตัวท็อปของอุตสาหกรรมอาหารเจ้าหนึ่งก็ว่าได้ และด้วยธุรกิจ
แบบนี้ทำให้ทั้งคู่ต้องทำงานนอกบ้านในเวลาตีคืนตลอดเวลา จึง
ตัดสินใจว่าการส่งแสนพิเศษเข้าโรงเรียนประจำให้มีคนคอยดูแลใกล้
ชิดน่าจะเป็นผลดีกว่า พอเข้าชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สาวน้อยก็
ขออนุญาตไปเรียนต่อที่ต่างประเทศในระบบบอร์ดิ้งสกูลเช่นเคย
จนเรียนมหาวิทยาลัยก็ยังมีดีหน่อยเพราะมีลูกของเพื่อนสนิทเรียนอยู่
เข้าทาวนเฮาส์หรรษาอยู่ร่วมกัน จะว่าใช้ชีวิตคนเดียวก็ไม่ใช่ จะว่ามี
คนดูแลตลอดเวลาก็ไม่เชิง

“แต่คุณพ่อจะคืนค่าไม่ได้ แสนทำทุกอย่างตามที่คุณพ่อยื่น
ข้อเสนอหมดแล้ว ถ้าคุณพ่อทำแบบนี้ เพื่อให้ได้เลยนะคะว่าแสนจะ
ไม่ฟังอะไรคุณพ่ออีก”

คราวนี้บิดาชะงัก รู้ดีว่าลูกสาวคนสวยเด็ดขาดแค่ไหน แสนพิเศษ

ไม่เคยทำให้หนักใจ เป็นลูกที่นำมาแต่ความภูมิใจให้วงศ์ตระกูล แต่ด้วยความที่หญิงสาวดูแลตัวเองมาตลอดเลยทำให้เจ้าตัวเชื่อมั่นในตัวตัวเองมากถึงสูงลิบ จนบางครั้งคนเป็นพ่อเป็นแม่ก็ต้องอ่อนน้อมให้ และคงรวมถึงครั้งนี้ด้วยเช่นกัน แต่คนเป็นพ่อก็ยังหวังลมๆ แล้งๆ โดยการทิ้งไฟโบ้สุดท้ายที่ตั้งใจเก็บไว้สำรอง

“เอานี้ แสนมาหาพ่อก่อน อย่าเพิ่งนอนนะคนสวยของพ่อ ทำหน้าบูดเดี๋ยวยเป็นรอยนะ”

หญิงสาวยื่นพิงบาร์หินอ่อนสีดำในห้องนั่งเล่นของบ้านวายุภูด แขนเรียวซ้อนไต่อกในขณะที่ยื่นอีกข้างถือแก้วน้ำส้มขึ้นเสมอหน้า มองหน้าบิดาแบบเริ่มจะไม่ค่อยสบอารมณ์ แต่ยังรักษากริยามารยาทได้อย่างดี ยอมเดินมาทึ่งร่างราวนาฬิกาทรายลงข้างบิดาที่กัวมือเรียกหล่อนหย็อยๆ

“พ่อยอมก็ได้ แต่แสนต้องมีรูมเมต” บุรุษวัยกลางคนเสนอ ยกยิ้มให้แก่ความชาญฉลาดของตัวเอง

“ได้ไง แสนจะหายังไง คุณพ่อจับแสนเข้าโรงเรียนประจำตั้งแต่ยังไม่สิบขวบ ไปอยู่เมืองนอกบอร์ดิ้งตั้งแต่สิบห้า จะให้แสนไปหาเพื่อนจากที่ไหน” คนไทยที่คบหาสนิทสนมกันตอนนี้ก็มีแต่เพื่อนตอนเรียนระดับปริญญาตรีกับปริญญาโทแค่สองคน ที่เหลือเป็นฝรั่งมั่งคั่ง แถมสองคนนั้นเป็นสามีภรรยาที่แต่งงานกันทันทีตั้งแต่เรียนจบ หญิงสาวรู้ว่าคุณพ่อเล่นแ่งเข้าให้แล้ว “ทำแบบนี้คือคุณพ่อผิดสัญญาชัดๆ แสนไม่คิดเลยนะคะว่าคุณพ่อจะเป็นขนาดนี้”

รู้แต่มีอกว่าพ่อแม่รักและห่วง แต่คนที่เสมือนอยู่ด้วยตัวเองมาทั้งชีวิตก็อดอัดไม่น้อย ผิดกับบิดามารดาที่ธุรกิจเลยจุดที่ต้องลงไปลุยงานเอง พอเริ่มจะวางมือก็อยากจะเกาะติดลูกสาวให้ชื่นใจขึ้นมา

“เอานี้ เอานี้” คนรักลูกเกินทุกอย่างรีบต่อรอง เพราะรู้ว่าตัวเองนี่ละที่กำลังนิสัยไม่ดีอยู่ “เท่าที่พ่อดู ห้องหนูมีตั้งสามสี่ห้องนอนนิ”

คอนโดสองชั้นหรูหราของลูกสาวเรียกได้ว่าเป็นห้องที่ดีที่สุดรองจากห้องพักราคาหลายร้อยล้านบนยอดตึกเท่านั้น “หนูก็ปล่อยให้ใครมาเช่าอย่างน้อยก็ยังมีคนอยู่ในบ้าน ไม่ใช่หนูอยู่คนเดียวแบบนี้ พ่ออึ้งหัวงเกิดเจ็บป่วยอะไรใครจะดูแล บอกพ่อสิ”

“คุณพ่อคะ!” แสนวิเศษหันหน้าสวยขยับบ่งบอกความไม่พอใจเต็มเปี่ยม แต่ยังไม่ออกอาการมากเหมือนเวลาเหวี่ยงกับลูกน้อง

“นี่แกลั้งแสนชัดๆ รู้นึคะว่าแสนรักความเป็นส่วนตัวแค่ไหนจะให้แสนไปหาใครก็ไม่รู้มาร่วมบ้าน ใจร้าย ใจร้ายมาก” พุดจบก็ยกมือไหว้บิดา เดินหน้าเป็นตุตออกไป ไม่วายุสนกับคุณแม่ที่สวยพริ้งตั้งแต่หัวจดเท้า ดูแลตัวเองจนไม่รู้เลยว่ามิวายห้าสิบแล้ว

“อ้าว หนูแสนไปไหนคะ คุยกับคุณพ่อเสร็จแล้วหรือ” มารดาจับแขนลูกสาวที่พุ่งตัวออกมาจากห้องนั่งเล่นไว้ เห็นท่าทางลูกสาวก็เดาเรื่องออกว่าสองพ่อลูกเจรจาอะไรกันอยู่ตั้งนานสองนาน ลุ้นไม่น้อยว่าสามีจะเจรจากับบุตรสาวสำเร็จหรือไม่

“อู๊ย ขอโทษคะ” แสนวิเศษยกมือไหว้มารดา ท่าทางยังไม่สบอารมณ์อยู่ แต่ยังรักษากริยามารยาทกับบุพการีอย่างดี

“แสนคุยกับคุณพ่อไม่รู้เรื่องคะ เรื่องที่ควรจะจบเลยยังไม่จบ” หญิงสาวสะบัดสะบิ้ง ส่วนคนเป็นแม่ที่แสนอ่อนหวานก็ได้แต่ลูบแขนเรื่อยไปเรื่อยๆ แน่ใจแล้วว่าสองพ่อลูกเจรจาอะไรกันอยู่ และค่อนข้างเบาใจเมื่อเห็นแสนวิเศษออกอาการแบบนี้ นี่แสดงว่าทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่หล่อนและสามีต้องการ

“ค่อยๆ คุยนะคะ คุณพ่อรักหนูแสนจะตาย แม้ว่าหนูแสนไปทำงานเนอะ เห็นลุงศรศตารัตรรอหนูแล้วนี่คะ” คุณแม่แสนหวานบอกพยายามให้ลูกสาวออกไปจากบ้านเพื่อที่หล่อนจะได้เข้าไปถามความคืบหน้าจากสามี

ด้านคนโดนแม่ไล่ฮ่อมๆ ก็ไม่ได้ตั้งใจ หงุดหงิดเกินกว่าจะอยู่บ้าน

อีกทั้งงานในความรับผิดชอบมีมากมายเลยพียักหน้าลวกๆ ยกมือไหว้
มารดาอีกครั้งก่อนจะรับกระเป๋าจากพี่เลี้ยงที่รีๆ รอๆ อยู่ตรงหน้าประตู
บ้านแล้วขึ้นรถตู้เอกชนประสงค์ี่ดำขลับไป

ด้านคุณวสาเมื่อเห็นลูกสาวออกไปแล้วก็รีบก้าวยวๆ ไปหา
คูชีวิตที่นั่งดูรายการทำอาหารในทีวี กางแขนออกรับภรรยาเข้ามาไว้
ในอ้อมแขน ยังหวานชื่นกันเหมือนหนุ่มสาวไม่มีผิด

“วสาเห็นหนูแสนหน้าย่งเขียว คุณสันต์ทำสำเร็จใช่ไหมคะ”
คนที่ช่วยพริ้ง อ่อนหวานตั้งแต่หัวจดเท้ายิ้มหวานขณะถามสามี
ไม่ยอมยกให้ลูกออกไปอยู่คนเดียวเลย ถึงแม้จะรู้ว่าแสนวิเศษดูแล
ตัวเองได้ดีแค่ไหนก็ตาม

คุณสันต์สายตึ้งระแคะระคายน้อยๆ ตอบตามความจริง หากข้อเสนอ
สุดท้ายที่เขาพูดไปแล้วแสนวิเศษทำได้จริง เขากับมารดาของหญิงสาว
ก็คงหมดโอกาสพลิกผันอีกแล้ว

“ก็ไม่รู้เหมือนกันสิ ยื่นข้อเสนอสุดท้ายไป ถ้างานนี้ลูกสาวเรา
เขาทำได้อย่างที่ผมบอกอีก เราคงต้องยอมให้เขาไปอยู่เอง” คนเป็น
พ่อบอกตามจริง หรือว่าถ้าลูกสาวแข็งขืนมา ทั้งพ่อทั้งแม่ก็ทำอะไร
ไม่ได้ “หรือจริงๆ แล้วเราสองคนควรทำให้ลูกออกจากอก” คุณสันต์
มองภรรยาในอ้อมแขนที่ครองคู่กันมากกว่ายี่สิบห้าปี

“นั่นสิคะ หรือควรเป็นเราที่ต้องทำให้เพราะเกิดอยากจะมาเลี้ยง
ลูกตอนแก่ ไก่ล้ลูกตอนโต” คุณวสาขี้ต้ออยู่แก่ใจว่าทั้งหล่อนและสามี
เลี้ยงลูกมาแบบผิดวิธี แต่จะทำอย่างไรได้ พอมาตอนนี้มีเวลา ลูกก็โต
จนอยากบินออกจากอกเสียแล้ว “แต่วสาห่วงลูก เอาจริงๆ ถ้าแต่งงาน
แต่งงานหรือไปอยู่กับแฟน วสาอาจจะสบายใจกว่านี้เพราะมีคนดูแล”

ทั้งคุณวสาและคุณสันต์เป็นคนหัวสมัยใหม่มากด้วยกันทั้งคู่
เพราะร่ำเรียนในต่างประเทศกันมาเป็นสิบๆ ปี เป็นคู่รักกันมาตั้งแต่
เรียนปริญญาตรีที่อเมริกา อยู่ด้วยกันจนจบปริญญาโท ถึงกลับมา

สร้างเนื้อสร้างตัวสร้างครอบครัวร่วมกัน

“เอาน่า หนูแสนอาจจะยอมถอดใจ วสาก็รู้ว่าหนูแสนโลก ส่วนตัวสูงขนาดไหน ขนาดเราเป็นพ่อเป็นแม่แท้ๆ แยกยังขีดเส้นชัดเจน นี่ถ้าถึงขั้นต้องไปเปิดรับรูมเมตที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า เชื่อผมเถอะ ไม่มีวันที่หนูแสนได้ย้ายไปอยู่ไอ้คอนโดร้อยล้านที่เก็บตังค์ชื่อเองหรอก”

“แก ๆ พี่แสนโมโหใครมา ดูลิ ท่าทางเหมือนจะกินหัวอยู่ แล้ว” ลูกน้องคนหนึ่งในที่มาร์ทบอกเมื่อเห็นเจ้านายคนสวยเดินอวด หนู่นัย้วใจชาย ออกแหวสะโพกชัดจนไม่น่าจะชอบมาทำงานเบียร์องมือ รองเท้าขาวบ้านแบบที่ทำอยู่ ควรจะไปเป็นดารา นางแบบ หรือเป็น เซเลบออกงานสวยๆ เสียมากกว่า ร่างเข้ายวนมีแค่เสื้อกล้ามคอเหลี่ยม สีขาวกับแจกกิ่งสีดำยาวแค่ว่าตุ่ม ดูเช็กซีแบบทะมัดทะแมงรับกับ รองเท้าผ้าใบสนนราคาครึ่งแสนสีขาว เรียบแต่เก๋ มีเสน่ห์แบบง่ายๆ

“จะไปรู้หรือ นี่จะเอางานไปให้ปรูฟ ไม่กล้าเลยนะ” อีกคนก็ ทำท่ากลัวหวัด รู้ดีว่าเวลาองค์ลง แสนวิเศษน่ากลัวขนาดไหน แล้ว ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นเพื่อนสนิทของอีกฝ่ายเปิดประตูเข้ามา ในบริษัท อยู่ดีๆ ก็มีเทวดามาโปรด

“คุณพามา” มือบางดีแซนเพื่อนร่วมงานเมื่อเห็นชายหนุ่ม หล่อต้งรังสีโอบป่ากระจ่ายเดินเข้าประตูบริษัทมา ปากแดงจัดคลี่ยิ้ม แบบคนอารมณ์ดีให้ลูกน้องของเพื่อนรักที่คุ้นหน้าคุ้นตากันดี หล่อ รวย อัจฉริยะดี เสียอย่างเดียวนี่มีเมียแล้ว

“แสนอยู่ไหนครับ” ตามเลขาฯ หน้าห้องเพื่อนสนิทด้วยเสียงทุ้ม นุ่ม แต่ก็ดังพอที่จะได้ยินกันทั่ว เพราะพนักงานสาว ๆ แลวนั้นต่างหยุด กิจกรรมเพื่อชื่นชมความหล่อกันใหญ่

“อยู่คะคุณพว พึ่งถึงพอดี เดียวก็พบอให้คะ” สาววัยยี่สิบ กว่า ตัวเล็กแคบ่าแสนวิเศษลุกขึ้นจากโต๊ะทันที กุฏิก็จอร์บแจ้งให้

เจ้าของบริษัททราบว่าเขาคนสำคัญมาหา ไม่นานสาวหน้าใสก็เดินออกมาพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าอีกคนพร้อมให้เข้าหาแล้ว

ทันทีที่ประตูเปิดออก ผู้มาเยือนก็เห็นเพื่อนสาวแสนสวยยืนอมยิ้มทั้งๆ ที่ตากำลังดูพรีเซนเทชันของลูกค้าเป็นรอบสุดท้าย

...

“พีรูด แسنไม่ไหวแล้ว ทำไมคุณพ่อไม่ให้ย้ายออกสักที” สาวงามหน้ายุงกรอกเสียงลงไปตามสายหาวหรือกับหมอดูจิตใจ ที่ปรึกษาทุกอย่าง “แฟนก็ไม่มี บ้านก็ไม่ได้อยู่ โอ๊ย ทำไมชีวิตแสนมันเป็นแบบนี้”

“แกใจเย็นๆ สิ ฉันบอกแกละมั้ยว่าดวงแกเวลาได้มันได้ทั้งสองอย่างพร้อมกัน แต่เอ๊ะ รอแป็บ” เสียงแม่หมอดูขวัญใจไฮโซสลับไฟดังตบๆ ตรวจเช็กดวงชะตาให้แบบออนไลน์ “ตายแล้ว! นี่แกจะได้อะไรพร้อมบ้านเลยนะจ๊ะ”

“แสนมีบ้านแล้ว แสนขอแฟนอย่างเดียวได้ไหม” หญิงสาวหัวเราะคิกคัก บ่นเรื่องนี้กับทั้งเพื่อนรักทั้งหมอดูมาตลอดว่าทำไมถึงไม่มีแฟนแบบคนอื่น ทั้งที่หล่อนั้นก็สวยจัดเจ็ดจรศชนิดดาราบางคนยังอาย คนจีบก็มาก แต่กลับไม่เจอใครถูกใจสักคน แถมช่วงแรกๆ ที่กลับมาเมืองไทยคนสวยคนนี้ก็โฟกัสที่งานเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นไม่ว่าใครโพรไฟล์ดีแค่ไหนก็เข้าไม่ถึงหัวใจแสนวิเศษทั้งนั้น แต่พอรุ่นพี่ที่รักมากแต่งงานกับเพื่อนสนิทไป แสนวิเศษก็หลงเสน่ห์ไอหวานของคู่รักอยากมีแฟนบ้าง เริ่มลืมหืมตามองผู้ชาย อ้าปากเปิดโอกาสให้ใคร คราวนี้ก็ไม่มีใครกล้าเข้าหา เพราะเข้าใจกันไปแล้วว่าคุณแสนจีบยากยิ่งกับอะไร

“ทีนั้นแหละ หมายถึงแกจะได้ย้ายบ้านพร้อมได้ตัวในคราวเดียวกัน”

ยังไม่ทันคุยต่อ หางตาเฉียวก็เหลือบเห็นเพื่อนสนิทเปิดประตู

ห้องหล่อนเข้ามา หน้าสวยที่เครื่องเครื่องอยู่เมื่อครู่เปลี่ยนเป็นยิ้มหวาน
รับแขกทันที

“พี่รอด แคนี่ก่อน พี่พามาพอดี เดี่ยวแสนโทร. ไปมาที่ใหม่”

“หน้ายุ่งเชียว คุณหนูแสน” ประกาศิตเรียกเพื่อนสนิทด้วย
คำว่าคุณหนูมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทั้งที่จริงๆ เจ้าตัวไม่ใช่พวกขยับตัว
ทำอะไรไม่เป็น แท้ที่จริงแล้วเหมือนจะทำได้ทุกอย่างเสียด้วยซ้ำ แต่ที่
เรียกเช่นนั้นเพราะบิดามารดาอีกฝ่ายตามติดไม่ให้กระดิกตัว ยอมให้
เปิดบริษัทรับจัดงานเลี้ยง แต่ก็ไม่วายมีคนขับรถคอยผลัดกะดูแลรับส่ง
ให้วุ่นไปหมด

“ยุ่งสิ คุณพ่อตั้งทำอะไรจะผิดคำพูดอีกแล้วนะพี่พก”

หนุ่มหล่อวัยยี่สิบแปดที่บิดามารดาสนิทสนมกับบิดามารดา
หล่อน รู้จักกันตั้งแต่เด็กๆ ไวใจกันขนาดให้อาศัยรวมบ้านกันได้ตอน
เรียนระดับปริญญาที่ต่างประเทศ ในขณะที่ภรรยาของอีกฝ่ายอายุ
อานามพอกับหล่อน เป็นเพื่อนที่แสนวิเศษรู้จักตอนเรียนปริญญาโท
นั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“แล้วนี่แพรไปบินหरोคะ”

“ใช่ เพิ่งไปเมื่อคืน นี่พี่มีพบลูกค้าข้างนอก เลยเบี่ยงไม่เข้าบริษัท
เสียเลย แวะมาหาแสนชะหน่อย เย็นนี้กินข้าวกันไหม”

“อื้อย ไม่ได้ค่ะ แสนมีงานเย็นนี้ แถมยังต้องไปปริ๊ฟงานกะที่งาน
ของคืนพรุ่งนี้อีก กว่าจะเสร็จ แสนว่าพี่พกนอนหลับฝันถึงแพรไป
สามรอบแล้ว”

หญิงสาวบอกเข้าๆ ทั้งคู่เพิ่งแต่งงานกันได้ประมาณหนึ่งปีหลัง
จากเรียนจบกลับมา เรียนให้ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายรับทราบก็จัดงาน
แต่งงานประกาศความรักให้โลกรับรู้ หลังจากนั้นแพรชมพูก็สอบเข้า
เป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินของสายการบินยักษ์ใหญ่อย่าง
สตาร์ไลน์ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ ส่วนประกาศิตก็สืบทอดธุรกิจที่บ้านอย่าง

เต็มใจ มีชีวิตครอบครัวที่น่ารัก สมบูรณ์แบบทุกอย่าง ชาดก็แต่พยานรักของทั้งคู่

“โถย อยู่บ้านกินกิงสี เป็นลูกคุณหนูดี ๆ ไม่ชอบ ออยากตกระกำ ลำบาก พี่ไม่เข้าใจแสนจริงๆ นะ จะทำให้ตัวเองเหนื่อยทำไม ลูกสาวคนเดียวแท้ๆ อีกเหนื่อยไม่ต้องคอนทั้งบริษัทตัวเองทั้งรับงานคุณพ่อ คุณแม่มาทำต่อเหรออ” ชายหนุ่มถามด้วยความเป็นห่วง รับรู้เรื่องราวในชีวิตของหญิงสาวมาโดยตลอด ขึ้นชมในความสำเร็จของเพื่อน แต่ก็สงสัยเพราะท่าทางเหนื่อยเหลือเกิน รู้ว่าหญิงสาวต้องใช้แรงกายแรงใจมากขนาดไหนกว่าจะก้าวมาจนถึงจุดนี้

“หี พี่พกกัรู้ว่าเพราะอะไร แสนโตมาด้วยตัวเอง จัดการชีวิตตัวเองมาตลอด แสนไม่ได้ไม่รักคุณพ่อคุณแม่ะคะ แสนแค่ต้องการพื้นที่ไ้หายใจบ้าง แถมพี่พกกัรู้ว่าคุณพ่อคุณแม่มาเห่อกูกตอนแสนเลยเบญจเพศแบบนี้มันไม่ไหว” หญิงสาวพูดซอซอ มือก็จืดจืดที่อยากไ้ให้ทีมแก้ไขฟรีเซนเทศันขึ้นนี้ ปากเมาท์ แต่มือก็ทำงานไ้ไม่ได้หยุด

“ว่าแต่พี่พกทานอะไรใหม่คะ แสนเพิ่งเอาขนมมาจากบ้านพอดี มีพายแกะที่พี่พกชอบด้วย” หญิงสาวเสนอของว่างสดๆ จากเตาที่บ้านที่รู้ว่าชายหนุ่มชอบ

“แบ่งแสนคำเดียวได้ไหม เดียวต้องไปทานข้าวกับลูกค้า พี่ไม่ยอมอิม” รู้ดีว่าของกินจากบ้านวายุกลขึ้นชื่อทุกอย่างตามประสาเจ้าของร้านอาหารเจ้าของบริษัทรับจัดงานเลี้ยงมือหนึ่ง เขาเองมีโอกาสดั้ชิมบ่อยๆ และติดใจไปเสียทุกอย่าง แต่ก็ต้องเผื่อกระเพาะไว้สำหรับมือกลางวันด้วย

“ว่าแต่เห็นแพรวาโอนคอนโดแล้ว จะย้ายเมื่อไหร่ มีไรให้พี่ช่วยบอกนะ”

คราวนี้แสนวิเศษวางปากกาลงทันที ฎู่ปากสีแดงเข้ม ทิ้งสายตาค้อนหนัก ทำท่าเหมื่อนงอนเขา น่าเอ็นดูจนเขาอดหัวเราะเบาๆ ไ้ไม่ได้

มือเรียวกว่าอย่างรัดผมมารวบผมลวกๆ ผมยาวได้ร็วยเริ่มไม่เหมาะ
กับการทำงานในวันนี้ ก่อนจะเลื่อนจานพายแกะของหล่อนให้เพื่อนรัก

“นอกจากจะไม่ได้ย้าย แสนยังโดนคุณพ่อปั่นหัวด้วย” แสน-
วิเศษยื่นข้อชนมให้ประกาศิต ส่วนตัวเองใช้ช้อนกาแฟแทนอย่างไม่มี
พิธีรีตอง

“นี่บอกให้แสนหารูมเมตมาอยู่ด้วย เพราะกลัวแสนจะแห้งตาย
คาบ้านไม่มีใครรู้ พี่พกกัรู้ว่าแสนอยากอยู่คนเดียว แล้วแสนจะบ้า
หารูมเมตมาอยู่ด้วยทำไม”

ชายหนุ่มพยักหน้าอึมมิ้ม รั้รู้ทั้งนี้สยสาวสวย ทั้งสิ่งที่บิดาของ
คนตรงหน้าต้องการ “เขาก็ห่วงแสนแหละ ลูกสาวคนเดียว สวยชะ
ขนาดนี้ด้วย แต่พี่ก็เข้าใจแสนนะ คนไม่เคยอยู่กับพ่อแม่คงอึดอัด”

“ใช่เลยคะ พี่พกนี่น่าจะเป็นพ่อแสนนะคะ ไม่งั้นปานนี้แสนได้
ออกมาอยู่คนเดียวโดยไม่ต้องมานั่งพิสูจน์ตัวแบบนี้” ตาหวานกวาด
มองออกไปนอกห้องทำงานผ่านผนังกระจก เห็นทีมงานชะม๊กเขม้น
ตั้งอกตั้งใจทำงานก็ชื่นใจไม่น้อย นี่เป็นอาณาจักรที่หล่อนปลูกปั้น
ลงทั้งแรงกายแรงใจ จนบริษัทมีพนักงานนับร้อย เป็นธุรกิจขนาดกลาง
ตั้งอยู่ในอาคารแบบลอฟต์สี่ชั้น ถือว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก
สำหรับคนอายุยี่สิบหกแบบหล่อน

“ว่าแต่พี่พกเอาไรอีกไหม แค่อสองคำจะอึมเหรอคะ”

“ไม่ดีกว่าจะ พี่วะมาหาเฉยๆ เห็นแสนไม่ว่างเจอพวกพี่เลย
จ้้นพี่ไม่กวนแสนดีกว่า ไว้เจอกันที่งานคืนพรงนี้” ประภาศิตบอกน้องรัก

“เรื่องรูมเมตพี่ว่าลองหาแบบที่ไม่ค่อยอยู่บ้านสิ เนี่ยพวกแอร
อย่างแพร เดือนนึงอยู่บ้านไม่ถึงครึ่งเดือน” ชายหนุ่มเสนอลอยๆ
“แสนเองพี่ก็เห็นไม่ค่อยจะอยู่บ้าน ต้องคุมงานจนดึก ลองดู มีไรให้
พี่กับแพรช่วยบอกมาละกัน ไม่ต้องเกรงใจ”

ส่วนแสนวิเศษยิ้มนำรั้ใส่คนตรงหน้า รั้ความปรารถนาดีที่เขา

มีให้ ทั้งเขาทั้งภรรยาเป็นคนที่หล่อนกล่าวพูดได้ว่าเป็นเพื่อนรักที่สุดที่มีในชีวิต

“เห็นแสนเกรงใจพี่กับแพรวตอนไหนคะ เชื้อเถอะคะถ้าจวนตัวจริงๆ แสนแจ้นไปให้ช่วยแน่” หญิงสาวลุกขึ้นบ้างเมื่อเห็นแขกที่สนิทกันยืนขึ้นจัดสูทกับเสื้อเชิ้ตให้เข้าที่เข้าทาง ความือถือกดข้อความเพื่อเรียกคนขับรถ

“พรุ่งนี้แต่งตัวสวยๆ นะ พี่จะถ่ายรูปส่งไปให้แพรวดู นี่บ่นอุบเลย ว่าแลกไฟล์ไม่ได้ ไม่งั้นจะไปงานพรุ่งนี้ด้วย”

งานที่ประกาศิตหมายถึงคืองานรับรางวัลนักธุรกิจยอดเยี่ยมประจำปีที่หล่อนเพิ่งเอาการวัดเชิญให้คุณสันต์ผู้เป็นบิดาду งานที่เป็นเครื่องการันตีความสำเร็จชิ้นใหญ่ของหล่อน ทุกคนต่างชื่นชมยินดี จะมีก็แต่พ่อกับแม่แค่นั้นที่ไม่สนใจเท่าไร ส่วนประกาศิตนั้นคร่ำหวอดในวงการธุรกิจที่รับช่วงต่อจากครอบครัว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีชื่อติดเกสต์

“แน่นอนคะ พี่พักเตรียมเมมไปถ่ายให้เต็มทีเลย อ้อ อยู่ออฟเตอร์ปาร์ตี้ด้วยกันนะคะ งานนี้แสนเป็นคนจัดเอง รับประกันความสนุกคะ” เป็นที่ขึ้นชื่อลือชามากว่าหากงานปาร์ตี้ไหน Plantastic เป็นคนคุมงาน บรรยากาศในงานเลี้ยงนั้นจะสนุกสุดเหวี่ยงชนิดที่เป็นเรื่องเล่าต่อๆ กันไปได้อีกเป็นเดือน แขกร่วมงานประทับใจจนอยากจะปาร์ตี้ใหม่ทุกครั้งที่นั่งถึง

ชายหนุ่มรูปงามพยักหน้ารับไม่พอยังตะเบ๊ะเหมือนนายทหารรับคำสั่งผู้บังคับบัญชา ส่วนแสนวิเศษก็ยกมือไหว้เขาแบบที่ทำทุกครั้งส่งยิ้มระหว่งที่ประกาศิตเปิดประตูห้องออกไปเกือบพ้นแล้ว

“ไปนะ อย่าทำงานหนัก พักบ้าง แสนพิสูจน์ตัวเองมาจนจะได้รางวัลอยู่พรุ่งนี้แล้ว พี่คนนึงละภูมิภาคในตัวแสนที่สุด” ตาหยีหรือลงเพราะยิ้มหวานที่เขาส่งให้หลังรัก เห็นกันมาตั้งแต่เด็กๆ จนวันนี้หญิงสาว

มีธุรกิจของตัวเองสร้างเงินได้เป็นกอบเป็นกำแล้ว

อีกคนก็ยิ้มรับ รู้ว่ากำลังใจที่เขาส่งให้มีแต่ความปรารถนาดี ล้วนๆ ไม่มีเรื่องขี้สวาทเจือปน พยักหน้ารับคำเพื่อนรุ่นพี่ทันที

“ค่า ไปทำงานได้แล้ว พรุ่งนี้เจอกันคะ”

สีหน้าของแชนนิเศสดชื่นขึ้นเล็กน้อยหลังจากที่อยู่ดีๆ ก็ได้ กำลังใจแบบไม่ได้นัดหมายจากเพื่อนสนิท หน้าสวยโฉล่ออกไปหน้าห้องทำงานเพื่อเรียกกิริดา แทนที่จะใช้อินเตอร์คอมเหมือนทุกครั้งว คือโอกาสดูบรรยากาศในการทำงานของลูกน้องบริเวณนั้นไปด้วยว่า ตั้งอกตั้งใจทำงานกันดีหรือไม่

“กีฟ ให้พี่มงานเย็นนี้ขึ้นมาเลย พี่ขอปริ๊ฟรอบสุดท้ายหน่อยคะ” สีหน้าและน้ำเสียงที่ดีขึ้นทำเอาลูกน้องที่รีรอจะเข้าหาหันมองหน้ากัน เล็กๆ เพราะอารมณ์เจ้านายสาวเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือในทันที

“แก ทำไมคุณพามาแป็บเดียว คุณแชนยิ้มได้งี้ละ แกแน่ใจนะว่าเขาเป็นเพื่อนกัน” ลูกน้องคนเดิมที่ไม่กล้าเผชิญหน้านายสาวบอกทำหน้างๆ มองตามประกาศิตที่เดินหล่อออกไป หยุดทักทายกับผู้คนในบริษัทเป็นระยะๆ เพราะคุ้นเคยกับทุกคนที่นี่ดี

“ตอนแรกชั้นก็ว่าเพื่อน แต่ถ้ายังงี้ก็เริ่มไม่ซัวร์ละวะ หนึ่งสั่งสดชื่นขึ้นมาเลย ว่าแต่นั้นผิวเพื่อนด้วยนะแก” อีกคนพูดแบบไม่อยากจะเชื่อ นี่ถ้าโสดกันทั้งคู่ก็คงจะเป็นเหตุผลอธิบายได้ว่าที่เจ้านายอารมณ์ดีขึ้นทันตาเห็นเพราะมีหนุ่มๆ มาให้กำลังใจถึงที่

“โอ๊ย สมัยนี้ถ้าเขาจะเอากัน ไม่มีใครสนละมั้ง แล้วก็แหกตาดูสิ คุณแชนเนียน่าพึดไปทั้งตัว ออกแอสะโปกเน้นๆ เบอริ้นั้น ใครเห็นละไม่ยากก็บ้าแล้ว”

ร่างสูงใหญ่ตะปบมือหนาลงบนนาฬิกาดิจิตอลหัวเตียงทันที
ที่เสียงร้องเรียกให้เขาตื่นนอนดังขึ้น ชายเกือบจะไม่หนุ่มกะพริบตาให้
เปิดานห้องสีน้ำเงินสองสามที นึกทบทวนว่าเมื่อคืนเกิดเรื่องสนุกเกิน
เหตุหรือไม่ ก่อนลุกขึ้นหย่อนขาแกร่งไปด้วยมัดเนื้อพาร่างแน่นหนั้น
เข้าห้องน้ำเพื่อจัดการตัวเองแบบง่ายๆ ไม่เกินสิบนาทีไปมาราก็เดิน
ออกมาโดยมีผ้าขนหนูสีขาวผืนเดียวเกาะสะโพกหมิ่นเหม่ คั่ว कांग เกง
วิ่งมาสวม สบัดผ้าเช็ดตัวทิ้ง แล้วหยิบหูฟังแบบไร้สาย ก่อนเดินออก
จากห้องนอนเพื่อไปออกกำลังภายในฟิตเนสส่วนตัวด้านล่างแบบที่ทำ
ทุกวันหลังตื่นนอน

เวลาเกือบสองชั่วโมงเรียกเหงื่อจากไปมาราก็ไม่น้อย จนหน้า
หล่อจัดแดงก่ำเพราะความร้อน ชายหนุ่มในวัยสามสิบแปดกระดกขวด
น้ำแร่ขึ้นจิบ ไม่มีพิธีรีตองใดๆ ทั้งสิ้น ตามคมกริบของหนุ่มร่างสูงร้อย
เก้าสิบเซนติเมตรมองออกไปนอกหน้าต่างเพนต์เฮาส์ชั้นบนสุด จาก
ห้องที่ดีที่สุดของโครงการ The Wealth ที่เขาเป็นเจ้าของ ที่จริงเขา
ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยทำอะไรแบบนี้ก็ได้ แค่นอนอยู่เฉยๆ เก็บค่าเช่า
ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างต่างๆ จากทั่วกรุงเทพฯ ลามไปจนถึงทั่วประเทศ
ก็มีเหลือกินเหลือใช้ไปไม่รู้กี่รุ่นต่อกี่รุ่น แต่เพราะที่เป็นคนเลือดใหม่
อยากทำอะไรให้ประสบความสำเร็จด้วยตัวเองบ้าง ที่มารดาประคบ-
ประหงม ไม่อยากให้ทำอะไรสักนิด

เขาเริ่มจากการเปิดบริษัทนายหน้าซื้อขายอสังหาริมทรัพย์เล่นๆ
หลังเรียนจบในวัยสี่สิบกว่าๆ แต่ดันทำได้ดี เลยได้รู้จักคนในวงการ
เดียวกัน ทำให้เกิดความคิดที่จะสร้างคอนโดระดับไฮเอนด์ที่ไม่ใช่แค่
มีเงินก็จะซื้อได้ แต่โพรไฟล์ต้องติดลิสต์ด้วย จนกลายมาเป็นโครงการ
The Wealth คอนโดหรูหาวที่ขึ้นชื่อว่าแพงและดีที่สุดในประเทศ ชาย
หมดในระยะเวลาอันรวดเร็ว เลยยิ่งทำให้เขามีข้ออ้างบอกมารดา
ในการที่จะย้ายมาอยู่ที่ห้องพักชั้นบนสุดของเขาเพื่อดูแลธุรกิจที่สร้าง

มากับมือ

...

‘ลูกกรคะ จะไปอยู่คนเดียวทำไมลูก ลำบากลำบาก กับข้าว กับปลาอีก ใครจะดูแลลูกกรคะ’ ท่านผู้หญิงมาติกา มองหน้าบุตรชายคนเดียว หล่อนเลี้ยงลูกชายมาอย่างกับไข่ในหิน ไม่เคยให้ขยับตัวทำอะไรใดๆ ทั้งสิ้น แล้วนี่อยู่ดีๆ จะแยกไปอยู่คนเดียวในวัยเกือบสี่สิบแบบนี้ใครจะดูแล ‘ถ้าลูกกรแต่งงานแล้วคุณแม่จะไม่ห้ามเลยนะคะ ภรรยาลูกคงดูแลได้ แต่นี่คุณแม่ห่วงจริงๆ นะคะ อย่าไปเลย อยู่ที่บ้านกับคุณแม่เถอะ’

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ ก็เพราะอะอะไรแม่เขาก็วนมาเรื่องหาเมียนี่ละ อันที่จริงเขาไม่ได้ปฏิเสธการมีภรรยา เพียงแต่ว่ายังไม่เคยเจอใครที่ทำให้เขารู้สึกว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมทุกอย่าง คนที่ทำให้เขารู้สึกรักจนอยากจะทำอะไรให้ เต็มเต็มความสดชื่นทางใจให้แก่กัน ตอนนี้ที่พบที่เจอก็เป็นเพียงพวกมีความสามารถในการเติมเต็มทางกายเท่านั้น อ้ออย่างเขาก็โตจนปานนี้ ก็ควรจะมีพื้นที่ชีวิตของตัวเองบ้างได้แล้ว

‘โอ้ เรื่องแค่นี้เอง ส่งเด็กไปทำความสะอาดสิครับ ห่างกันแค่นี้ไม่กี่นาที ให้ไปทุกวันยังได้’ ชายหนุ่มบอก ถึงเขาจะไม่มีทักษะในการดูแลตัวเอง แต่ความสะอาดสวยงามมันอยู่ที่คอนโดของเขากับบ้านห่างกันไม่ถึงสิบนาที ดังนั้นก็ไม่ใช่ปัญหาของเขา แต่เป็นปัญหาของเด็กรับใช้ที่ต้องจัดเวรกันไปทำความสะอาดที่פקใหม่ให้ทายาทคนเดียวของตระกูลปวีรรัตต่างหาก

...

ระหว่างไปมารดิมด้าอยู่กับภาพกรุงเทพมหานครยามสาย เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ที่ตั้งไว้เฉพาะเบอร์ผู้ช่วยของเขาก็ดังขึ้น ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะอีกคนรู้ว่าหากเขาไม่เป็นฝ่ายติดต่อนี้ไปก่อน

ในแต่ละวัน ทางโน้นจะไม่มีสิทธิ์โทร. มารบกวนเขาแบบนี้ นี่แสดงว่าต้องมีอะไรสำคัญ เจ้าตัวถึงละเมิดข้อตกลง มือหนากดปุ่มเล็กๆ ที่หูฟังแบบไร้สายเพื่อเชื่อมต่อทันที

“มีอะไร” ถามเสียงห้าวห้วน

“นายครับ คือ...” น้ำเสียงฝ้ายโน้นดูลังเลไม่น้อย แต่ก็ลั่นใจรายงานจนจบ “เรื่องงานคืนพุ่มนี้ผมคอนเฟิร์มกับทีมจัดงานแล้วว่า นายจะขึ้นรับรางวัล แต่ไม่ทราบว่าคุณจะระบุใครไปงานด้วยเป็นพิเศษไหมครับ” ซานนท์รีบถาม เพราะการที่จะขอคิวดารานางแบบชื่อดังมาเป็นคู่ควงของเจ้านายอาจจะต้องใช้เวลา และนี่ก็จะถึงกำหนดงานคืนพุ่มนี้แล้ว ไปรมากรก็ยังมีคำสั่ง เกรงว่าคนที่เจ้านายอยากได้จะไม่ว่างแล้วพานอารมณ์เสียใส่เขาอีก

เมื่อได้ยินคำถาม หม่อมหลวงวัยสามสิบแปดก็ถอนหายใจเอือกการออกงานคนเดียวเหมือนไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามานานมาก ทุกครั้งมักมีดารานางแบบตัวท็อปเดินเคียงข้างเรียกความสนใจ ไม่งั้นก็ต้องมีเซเลบชื่อดังหรือลูกคุณหนูตระกูลไฮโซคอยขอเลาะบริการอยู่ข้างๆ ไม่ให้เหงาอยู่ตลอดเวลา แต่หลังจากทำแบบนี้มาไม่ต่ำกว่าสิบห้าปี ไปรมากรก็หมดอารมณ์ที่จะตื่นเต้นกับความงามภายนอกเสียจริงๆ จะว่าไปเขาก็ไม่เรียกใครมานาน จึงตัดสินใจพูดสิ่งที่ไม่มีความคิดออกไป

“ไม่ต้องละกัน เดี่ยวฉันไปคนเดียว” เคยที่ไหนที่เพลย์บอยตัวต้นของสังคมไทยจะไปไหนมาไหนโดยไม่มีคนพะเน้าพะนอ ชายหม่อมยกน้ำขึ้นจิบอีกรอบ ทบทวนสิ่งที่ทำมาตลอดแล้วพบว่าไม่ได้ให้ความสุขทางใจอย่างแท้จริง

“อะ...อะไรนะครับ” ผู้ช่วยหม่อมถึงกับไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตัวเองได้ยินถูกต้องตามความต้องการของผู้เป็นนาย ยอมเสี่ยงโดนด่าดีกว่าทำอะไรไม่ถูกใจ

“บอกว่าไม่ต้อง งานนี้รับรางวัลเสรีจอาจจะกลับเลย แต่ยังไม่ต้องบอกคนจัดงานนะ เดี่ยวมารบเร้าให้หยุดต่อ น่ารำคาญ” หนุ่มใหญ่ต่อสายคุยกับลูกน้องทั้งที่ยังเปลือยอกเปลือยให้เหงื่อแห้ง สิ่งกรางานที่เพิ่งนึกออกอีกสองสามอย่างก่อนจะปล่อยให้ซานนี่ไปทำตามคำสั่ง

ไปมารกรมุนตัวกลับขึ้นห้องนอน ตั้งใจว่าก่อนจะเข้า บริษัทจะสำรวจความเรียบร้อยภายในโครงการ The Wealth ที่ถูกบ้านเริ่มทยอยย้ายเข้าจนเกือบครบทุกยูนิต จะเหลือก็แต่ห้องที่อยู่ชั้นถัดลงไปจากเขา แพงรองลงมาเป็นอันดับสอง ที่โอนเป็นรายแรก ส่งช่างเข้ามาตกแต่งภายในเป็นรายแรก แต่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่เห็นวีแววที่จะย้ายเข้ามาพักอาศัย จนเขาไม่แน่ใจว่ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า

คนหล่อหยิบเสื้อยืดคอกลมสีขาวยี่ห้อหรูที่สีน้ำเงินคัตติงเป๊ะวางพาดบนสตูลหนึ่งสีน้ำตาลเข้มกลางห้องแต่งตัว มองเครื่องแต่งกายที่ต้องใส่ส่วนนี้ก่อนจะหันไปหยิบพ็อกเก็ตสแควร์สีแดงเลือดนกวางพาดทับลงไปอีกชั้น แล้วถึงเอารองเท้าหนึ่งสีน้ำตาลอ่อนจากชั้นลงมาวางไว้ที่พื้น ยิ้มมุมปากให้แก่ความมีรสนิยมของตัวเอง แม้ในวันทำงานปกติเขาก็แต่งตัวเนี้ยบจัดตั้งแต่หัวจรดเท้า

คนตัวโตหันมองหน้าตัวเองในกระจกเล็กน้อย พิจารณาซ้ายขวาหารอยตีนกา แล้วก็ยิ้มกว้างเมื่อไม่พบริ้วรอยใดๆ แห่งวัย มองครีมบำรุงสารพัดชนิดที่เขาใส่ไว้ปรนนิบัติผิวของตัวเองอย่างภูมิใจว่ามารดาสรรหามาให้ใช้ถูกยี่ห้อ ส้ำแดงฤทธิ์คุ้มราคา ไม่รวมวิตามินเสริมสุขภาพหลายชนิด ไม่ว่าจะคอลลาเจน คิวเทน น้ำมันปลา สารพัดที่จะเอ่ยถึงทำให้คนที่ใกล้เหยียบหลักสี่ดูอ่อนกว่าวัยขนาดนี้ ก่อนจะมองต่ำลงมาเห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องที่ได้รับการดูแลอย่างดี มีเทรนเนอร์คอยกำกับการออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละสามวัน เก่งคุ้มราคาชั่วโหมงละหลายพัน ทำให้เขากลายเป็นบุรุษที่ครบเครื่อง ทั้งหล่อขาดตัว หนุ่

บาดใจ ไม่นับสมบัติพัสถานที่มากมายล้นฟ้า กอปรกับเสน่ห์ส่วนตัว ยิ่งทำให้ไปรมากรเป็นหนุ่มฮอตที่ใครๆ ก็อยากครอบครอง

“สวัสดิ์ศรีบายนาย” ชานนทียกมือไหว้ทำความเคารพระหว่างไปรมากรเดินออกจากลิฟต์ที่ขึ้นตรงจากล็อบบี้ถึงห้องนอนเขา เพื่อมาเปลี่ยนใช้ลิฟต์ส่วนกลางสำหรับการตรวจสอบความเรียบร้อยอื่นๆ โดยตั้งใจจะเริ่มจากห้องที่สร้างความสงสัยให้ไปรมากรมาเกือบสองสัปดาห์

“ยูนิตที่เจ็ดสิบหก” ตาสองชั้นชัดเป็นบ้ำรับกับจมูกโด่งรุ่มมอม เอกสารที่เขาไลน์ลงมาส่งมาให้เตรียมพร้อม “มีปัญหาอะไรหรือเปล่าเท่าที่ดูเขาก็ไม่ได้คอมเพลนเรื่องอะไรใช่ไหม” คนเป็นเจ้าของตึกถามถึงแม้สิทธิ์ในการครอบครองจะขาดตั้งแต่วันโอนกรรมสิทธิ์ แต่เขายังต้องดูแลความเรียบร้อยของระบบสาธารณูปโภค และภูมิทัศน์โดยรอบของอาคารไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

“ไม่มีครับ” ชานนท์ส่ายหัวเป็นการยืนยันว่าการบริหารจัดการของโครงการ The Wealth ไม่มีปัญหาอุปสรรคใดๆ

“ตกแต่งยังไม่เสร็จหรือไง” ส่วนไปรมากรก็พยายามหาข้ออ้างตอบข้อสงสัยของตัวเอง มีคนดีๆ ที่ไหนซื้อคอนโดราคาเป็นร้อยล้านแต่ไม่ยอมเข้าอยู่ คนอื่นๆ นี่แทบจะย้ายเข้ามาอนตั้งแต่เฟอร์นิเจอร์ยังไม่ครบ

“เสร็จมานานแล้วครับ” ชานนท์ทบทวนความทรงจำ ข้อมูลในหัวปะทะเรียกใช้ได้ทันทีเหมือนระบบจัดเก็บไฟล์ในคอมพิวเตอร์ “เสร็จเป็นห้องแรกๆ ด้วยซ้ำครับ เลือกแต่ของดี โฉพาดัวตั้งหลายล้าน ร้านเดียวกับที่นายสั่งด้วยครับ” วันที่พนักงานชนเฟอร์นิเจอร์เข้ามาส่ง ชานนท์ได้มีโอกาสเจอกับเจ้าของร้านที่มาควบคุมการขนส่งของของลูกค้าวีไอพีที่อยู่อู่ห้องเจ็ดสิบหกด้วยตัวเอง

...

‘อ้าวคุณนนท์’

‘สวัสดิ์ครับ ส่งห้องใครครับเนี่ย คุณแหวนถึงต้องมาเอง’ แปลกใจไม่น้อยที่นักออกแบบภายในชื่อดังของเมืองไทยผู้มีสตูดิโอของตัวเองที่บ้านนำเข้าลงมาคุยงานด้วยตัวเอง

‘ห้องคุณแสนคะ นางเหมาร้านพีเกือบสิบล้าน แคโซฟานี้ก็รุ่นเดียวกับห้องคุณกรแล้ว’ เจ้าของร้านนำเข้าเฟอร์นิเจอร์ชื่อดังมาที ลูกค้าระดับไฮเอนด์ โซฟารุ่นที่ไปรมากรสั่งขึ้นชื่อว่ามีไม่กี่ตัวในโลก สนนราคาสูงถึงสามล้านบาท แต่เลือกสีหนังตามความชอบของลูกค้าไม่ได้ เพราะคนออกแบบมันใจในรสนิยมการจับคู่สีของตัวเองมาก ผลิตออกมาแค่สองสีเท่านั้น ‘พีเลยต้องมาดูความเรียบร้อยให้นางหน่อย ลูกค้าวีวีไอพีทั้งที’

‘คุณแสนเจ้าของ Plantastic อ๊ะเหอครับ’ ชานนท์เบิกตากว้าง เคยจ้างบริษัทพ่อแม่ของแสนวิเศษมาจัดงานเลี้ยงที่บริษัทของท่านผู้หญิงมาตีกาครั้งหนึ่ง ซึ่งวันนั้นหญิงสาวผู้เป็นที่กล่าวถึงตามมาช่วยบิดามารดา ได้รับการแนะนำให้รู้จักผ่านเจ้าของงาน สวยจัดจนไม่น่าจะมาทำงานอะไรแบบนี้ ไม่น่าเชื่อว่าบริษัทที่ชานนท์แอบคิดว่าเปิดสนองตัณหาตัวเองเหมือนพวกลูกคนรวยทั่วไปทำอะไรสร้างรายได้ได้เป็นกอบเป็นกำขนาดนี้

“แล้วทำไมยังไม่ย้ายเข้า”

เขารอวันให้ลูกบ้านทั้งหมดเข้าอาศัยครบ ตั้งใจว่าจะจัดงานเลี้ยงขึ้นบ้านใหม่ในพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อให้ทุกคนมาทำความรู้จักกัน

“เหลือเขาห้องเดียวไม่ใช่ไหม”

คนหน้าหล่อขมวดคิ้วมุ่นด้วยความไม่เข้าใจ นึกคิดว่าโครงการที่เขาทุ่มทั้งแรงเงินแรงกายมหาศาลมีข้อเสียตรงไหน ลูกบ้านถึงไม่อยากเข้ามาอยู่

“ครับ”

“เจ้าของเป็นใคร”

ถึงแม้บุคลิกจะเป็นคนอารมณ์ดีที่ขี้เล่น แต่เวลาทำงานทำการ ไปรมากรก็เอาจริงเอาจัง เป็นที่น่ายำเกรงกับลูกน้องไม่น้อย และโชค ดีที่มีผู้ช่วยทรงประสิทธิภาพที่จัดแจงทุกอย่างให้ตรงความต้องการของ ผู้เป็นนายได้

“เจ้าของบริษัท Plantastic ครับ” ซานนทบอก ยังจดจำผู้หญิง สาวสวยคนนั้นได้แม่นยำ

“แล้วปัญหาคืออะไร ไหนไปหาเบอร์มาสิ” เคยได้ยินว่าบริษัท รับผิดชอบออฟเตอร์ปาร์ตีบริษัทนี้โด่งดังและเป็นที่ยอมรับมาก แต่ไม่ รู้จักกับเจ้าของเป็นการส่วนตัว รู้แค่ว่าเป็นเด็กรุ่นใหม่อายุยังไม่ถึง สามสิบ ซึ่งก็ห่างกับเขาเป็นรอบ ไม่อย่างนั้นคนอย่างไปรมากรต้องมี คอนแทกติดต่อคนระดับเดียวกันอยู่แล้ว

“ครับ จะว่าไปพຽ່งนี้เจ้าของเขาก็รับรางวัลกับนายนะครับ” ซานนทบอก สั้นหรรณลึกๆ ว่าถ้าเจ้านายรูปหล่อที่ครองตำแหน่ง เพลย์บอยตัวพ่อได้เห็นหน้าคุณแสนวิเศษ เจ้าของบริษัทแล้วละก็ คงยังรู้สึกว่าคุณเองตัดสินใจถูกที่ไม่เรียกสาวสวยคนไหนมาทำหน้าที่ คู่ควง ดีไม่ดีคุณกรจะพุ่งตะครุบคุณแสนในวินาทีแรกที่เห็นด้วยซ้ำ ซานนทบอกแบบยิ้มในอก แต่ก็ไม่เจ้าก็เจ้าการจับคู่ให้เจ้านายเพราะ รู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่ชอบ

“ดีเลย บอกคนจัดงานขอที่นั่งติดกัน แล้วก็คิดธีมงานขึ้นบ้าน ใหม่ไว้ด้วย จะให้บริษัทนี้แหละเป็นคนจัดงานเลี้ยงให้ ได้ข่าวว่าจัดงาน ได้ซิคมากเลยนิ” หม่อมราชวงศ์สูงตั้งดูตความสนใจออกเดิน “ยังไงเดี๋ยวขึ้น ไปดูสักหน่อย เพื่อได้เจอเจ้าของ” ไปรมากรพูดเองเออเองทุกอย่าง แล้วเดินนำซานนทขึ้นลิฟต์ส่วนกลางที่มีไว้สำหรับเจ้าหน้าที่ ไม่นาน ก็มาถึงลิบบีบริเวณหน้าห้องของแสนวิเศษซึ่งมีแชนเดอเลียร์เก๋ๆ หน่อยลงมา ทั้งๆ ที่เป็นพื้นที่ใช้สอยนอกห้อง มีสตูดิโออะพาร์ตเมนต์

สี่เหลี่ยมผืนผ้าวางข้างประตูแบบดับเบิลดอร์

“แต่เงตี่เซียว” ปกติหากลิฟต์ส่วนตัวเปิดออกมา แต่ละญุนิตจะ มีพื้นที่ด้านหน้าห้องพักเผื่อไว้ บางห้องก็ปล่อยไว้โล่งๆ บางห้องก็ตกแต่งเพิ่มเติม ยิ่งห้องนี้ยิ่งสะท้อนความมีรสนิยมได้อย่างชัดเจน ไม่ได้ประโคม แต่งของราคาแพง แต่องค์ประกอบทุกอย่างลงตัวอย่างที่สุด

“ครับ ลองกดกริ่งไหมครับ” เมื่อได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้า รับก็ต้องเป็นหน้าที่เขาที่จะทำตามคำบัญชาของไปรมากร ทั้งกด ทั้งรอ ก็ไม่มีสัญญาณตอบรับ ซานนท์ส่ายหัวน้อยๆ ให้ไปรมากรรับทราบ ว่า ความปรารถนาที่จะพบเจ้าของห้องในวันนี้คงไม่สัมฤทธิ์ผล

“ไม่เป็นไร” หนุ่มหล่อพยักหน้ารับ เขาเป็นคนไม่เว้าวอน ได้ คือได้ ไม่ได้คือไม่ได้ แต่หากสิ่งไหนหมายตาแล้ว เดี่ยวเขาก็หาวิธี เอามาจนได้ ไม่ว่าจะต้องใช้พลังอำนาจใดๆ ก็ตาม

“แล้วใครเป็นออร์แกนไนซิงงานพຽ່งนี้ อย่าลืมแจ้งเขานะว่าตอน รับรางวัลของนั้งติดๆ กับคุณคนนี้ด้วย” ไปรมากรย้ำอีกหน

“จริงๆ งานออฟเตอร์ที่คุณกรจะไม่อยู่ บริษัทคุณแสนเป็นคน จัดนะครับ” ซานนท์รายงานเรียบๆ เพราะเมื่อเจ้านายจะเปลี่ยนใจอยู่ ต่อ แล้วก็เป็นไปอย่างกัผู้เป็นลูกน้อยองคิดไว้เมื่อไปรมากรหรือตาลง ครู่หนึ่งเหมือนกำลังตัดสินใจ ก่อนจะพยักหน้ารับคำลูกน้อยองอีกครั้ง

“งั้งก็ดูละกัน ถ้าออกมาดูป้ันนี้อาจจะอยู่ต่อ ลองหาใครสแตนด์-บายไว้เผื่อคุณแสนอะไรของนายด้วยละกัน” หากพูดถึงเรื่องเอาอก เอาใจคนอย่างถึงใจแล้วละก็ ไปรมากรไม่เป็นสองรองใคร แต่ที่ทําให้ ซานนท์ที่คิดจะตุกมากกว่าอะไรคือการให้สาวสวยให้คຽนแสน ปากบาง กำลังจะขยับบอ ก แต่ผู้เป็นนายกลับเปลี่ยนเรื่องเดินลงลิฟต์ไปเสียแล้ว

“จะให้เรียกสาวมาให้คุณแสน เดี่ยวเหอะ เดียวก็โดนแหกหน้า กลางงานหรือกั”

รักที่ 2

ถูกที่ถูกเวลา

“อ้อหือ” เจ้าของงานในวันนี้เปล่งเสียงออกมาอย่างจริงจัง ไม่ได้อวย ทันทิที่เห็นแสนวิเศษก้าวขาเข้ามาในลูปพรมแดงแต่งหน้าสวยเป๊ะพร้อมปากสีไวน์ รวบผมที่ได้รีตรงแห้วเป็นหางม้าเรียบกริบไว้ด้านหลัง ไชว์เครื่องหน้าสมบุรณ์แบบ เดรสสีอิฐเหมือนพันลวกๆ จับจีบอย่างมีดีไซน์ เปิดแผ่นหลัง ไม่นับรอยผ่าชวนใจหาย ยิ่งทำให้หญิงสาวที่สวยเป็นที่จับตาจับทุกชัตเตอร์ในงานให้สะกดอยู่ที่หล่อน แต่เพียงผู้เดียว

“ทำไมฮอตอย่างนี้หนูแสน เห็นโหมงานหนักดีกดีนทุกวัน แต่ไม่มีวีแว่วว่าจะโถมเลย หมอไหนมีอะไรดีแนะนำบ้างสิคะ” เจ้าแม่วงการธุรกิจที่เป็นที่ยอมรับ เป็นตัวตั้งตัวตีในการคัดสรรบุคคลที่สมควรได้รับรางวัลในแต่ละปีร่วมกับนิตยสารชื่อดังบอก แสนวิเศษเป็นคนสวยสะกดลมหายใจอยู่แล้ว ยิ่งจัดเต็มแต่งตัวครบตั้งแต่หัวจดเท้าแบบนี้ยิ่งเห็นควรวีไปเป็นดารานางแบบอย่างทีสื่อสังคมชอบเขียนแซว นึกเสียดาบที่ลูกชายตัวดีอายุมากกว่าสาวสวยผู้นี้เกือบยี่สิบปี แถมเล็กกับภรรยามาเป็นพ่อม่ายแสนเจ้าชู้ ผู้หญิงสวย สด โพรไฟล์เร็ดแบบแสนวิเศษคงไม่แล แม้ว่าหล่อนจะมีเงินถุงเงินถัง มีนามสกุลเก๋าก่ำ แต่ด้วยหัวอกคนเป็นแม่จึงไม่ยอมให้หญิงสาวไปเสียย ทั้งที่

ไม่ยอมทำให้ของดีแบบนี้หลุดไปถึงมือใคร

“สวัสดิ์ค๊ะคุณแหวว” แสนวิเศษยิ้มรับคำชมคั่นหู ยกมือไหว้ ทำความเคารพผู้ใหญ่อย่างดี “ยิ่งทำงานหนัก แสนยิ่งต้องดูแลตัวเอง สิคะ ยิ่งโสดๆ อยู่ ไทรมไปนี่แยะเลย” ไทว่าไม่มีใครมาจีบ ต้องเรียกว่า จีบกันจนหวักระไดบริษัท หวักระไดบ้านไม่แห้ง แต่ตั้งแต่เรียนจบกลับมา แสนวิเศษก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ไม่มีเวลาให้หนุ่มหน้าไหนทั้งสิ้น โฟกัสกับงานเป็นเรื่องหลัก พอตอนนี้อยากจะมีหนุ่มๆ บ้าง ชาวักพาน ลีอกันไปหมดว่าจีบยากจีบเย็นจนไม่มีใครกล้าแหยมจริงจัง จนแสนวิเศษห่อเหี่ยวใจ สงสัยไ้อ้ที่เขาว่าเลือกมากจะไม่ได้สักอย่างท่าจะจริง

“หนูแสนไม่เลือกมากกว่า สวขนาดนี้ไม่มีคนจีบก็แยะแล้ว” แหวววาวพูดตามจริง หล่อนเป็นผู้หญิงยังอดชื่นชมไม่ได้ “นี่ถ้าลูกชาย ป้าโสดซิง ไม่มีข่าวอ้อฉนวนะ ป้าจะยุให้จีบหนูจริงๆ ด้วย”

“พูดแบบนี้ลูกชายคุณแหววเสียใจแยะ” แสนวิเศษหัวเราะร่วนพอ ได้ยินผู้ใหญ่ที่เคารพบอกแบบนี้ เหตุนี้ละหล่อนถึงชอบคุณแหวววาว เพราะเป็นคนตรง จริงใจ ว่าไปตามเนื้อผ้า แม้คนที่จะเสียประโยชน์ จะเป็นตัวเองก็ตาม

“ให้มันเสียไปเถอะ ป้าไม่ยอมทำบาปทำกรรมเพิ่มอีก รู้ว่า อีกหน่อยเดี๋ยวก้ออกกลาย พ่อแม่หนูจะมาสาปแช่งป้า นี่ที่เห็นแรงเข้าวัด ทำบุญนี่ป้าก็ทำไ้อ้ที่พ่อตาแม่ยายเขาสาปส่งป้าไว้หายๆ กัน” แหวววาว บอกด้วยสีหน้าเอือมบุตรชายไม่น้อย แต่ฝ่ายนั้นก็โตจนอายุสี่สิบกว่า แม่พูดอะไรก็ไมฟังทั้งนั้น เลยได้แต่ปล่อยเลยตามเลย ผู้มีอายุมากกว่า ซะงักมอชนิดหนึ่ง ก่อนจะเกิดประกายสนใจในแหววตา รีบคว้าข้อมือหญิงสาวไว้ “แต่ป้ารับประกัน ถ้าเจอข้างเผือกป้าจะรีบแมตซ์มาเจอหนู”

“อะไรคะคุณแหวว!” แสนวิเศษตกใจไม่น้อยเมื่อเจ้าของงาน กระทำเช่นนี้ “จะพาแสนไปไหนเอ่ย”

“ไม่ได้ไปไหน แต่ป้ามีคนอยากให้หนูรู้จัก” แหวววาวก้มมือเรียก

สตรีวัยเดียวกันที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่สมัยเรียนโรงเรียนราชินี จนทุกวันนี้ก็อีกคนมีเครื่องราชประดับบ้างเป็นถึงท่านผู้หญิง เพราะประกอบคุณงามความดีมากมายให้ประเทศชาติ อีกทั้งยังสมรสไปกับบุรุษผู้เป็นทายาทตระกูลผู้ดีเก่าสืบเชื้อสายกันมายาวนาน พลางคิดในใจ ‘อะไรช่างเผือกมันจะมาไฉนใจนี้ขนาดนี้’

“คุณแก้ว” เรียกกันแบบสนิทสนมต่างๆ ที่ท่านผู้หญิงมาติกา มีศักดิ์สูงกว่า “มากับตากรหรือคะ” เจ้าภาพถามถึงลูกชายท่านผู้หญิง ที่มีคิวรับรางวัลเช่นเดียวกัน ยิ้มล่ำพองน้อยๆ เมื่อเห็นแววตาของสตรีตรงหน้า คงถูกอกถูกใจสาวงามโพรไฟลดี

ด้านท่านผู้หญิงก็ปวดหัวกับลูกชายหนุ่มใหญ่ที่ไม่ยอมร่วมหอลงโรงกับใครสักที

“นี่หนูแสน แสนวิเศษ ลูกสาวคุณสันต์กับคุณวสา”

“เจ้าของ The Perfect Gourmet กับ The Perfect Plan หรือคะ”

อีกคนยกมือรับไหว้สาวสวยตรงหน้า จำได้ว่าเคยเจอบุตรสาวของทั้งสองคนเมื่อต้นปีตอนจัดเลี้ยงทำบุญปีใหม่ที่บ้าน ท่าทางวันนั้นก็ดูน่ารักดี แต่วันนี้สวยเปล่งประกายกว่าเดิมมาก “เคยเจอหนูที่บ้านไซ้ไหม”

แสนวิเศษไต่ยีนแบบนั้นก็พยักหน้ารับ ตอบกลับแบบคนเข้าสังคมเป็นทันที “วันนั้นมอมแมมมากคะท่านผู้หญิง สวัสดิ์นะคะ”

“สวัสดิ์จะ ไม่มอมแมมหรือ แคแต่งตัวคนละแบบ นี่ได้รางวัลเหมือนกันหรือจ๊ะ” ท่านผู้หญิงซักถามอย่างเป็นกันเอง ถูกชะตาคนตรงหน้าไม่น้อย ทั้งกิริยามารยาท ทั้งหน้าตาสะสวย แถมต้องเก่งกาจพอตัวถึงได้รับรางวัลระดับนี้ได้

“คะ เป็นเกียรติที่สุดเลยคะ” แสนวิเศษไม่ได้เินยอ บอกตามความจริง นี่เป็นหนึ่งในความภูมิใจสูงสุดของชีวิตหล่อน คนหน้าสวยยิ้มเป็นประกายด้วยความภูมิใจ เล่นเอาสตรีสองคนที่มีมองอยู่ยิ้มตาม

ก่อนที่ท่านผู้หญิงมาติกาจะหันสบตากับแวรวาวเพื่อนวัยเรียนอย่าง
สื่อความหมาย พยักหน้ารับรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังเสนอะอะไรให้ ซึ่ง
ถูกใจหล่อนเป็นที่สุด

“ตกลงมากับตากรหรือ คุณแก้ว”

“เปล่า แวะมาตามคำเชิญเธอ ส่วนลูกชายฉันคงมาใกล้ๆ เวลา
ตามประสาอยากเปิดตัวใหญ่แหละ” ลูกชายหล่อนมักได้รับความสนใจ
จากสื่อมากเกินไปจนเป็นเสมอ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนามสกุลเก่าแก่ หน้าตา
หล่อเกินเรื่อง หรือเพราะเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์มูลค่ามหาศาล
ที่ทำให้ไปรวมกรเป็นที่สนใจของทุกคนเสมอ

“แหม มาตอนไหนใครก็สนใจ เหมือนหนูแสนนิ เมื่อกี้ตอนมา
เขาหยุดหายใจกันทั้งงาน”

หญิงสาวผู้ตกเป็นประเด็นได้ยืนแบบนั้นก็ยังขำร่วน ออกมุก
ถูกใจคนแก่ที่สุด

“แสนเหม็นหรือคะ อุตส่าห์แวะคอนโดอาบน้ำมาก่อนมา ว่า แยม
จิ้งเลยคะ” คนสวยทำเป็นยกแขนขึ้นพิสูจนกลิ่นที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าหอม
ขนาดไหน ได้รับสายตาเอื้อเอ็นดูจากผู้ใหญ่ทั้งคู่มากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะ
จากคนมาใหม่ “มิน่า เนื้อคงไม่หอมเหมือนเดิมแล้ว”

“ไม่มีทาง ปากกลัวจะเนื้อหอมเกินไปละสิ เห็นสายตาหนูมๆ
แถวนี่แล้วสงสารแฟนหนูแสนเลย” ท่านผู้หญิงมาติการีบโยนหินถาม
ทางว่าสาวสวยคนนี้มีเจ้าของหัวใจอยู่แล้วหรือไม่ หากมี หล่อนก็
ไม่คิดจะทำอะไรมาก ต่อเดี๋ยวจะเป็นบาปเป็นกรรมเสียเปล่าๆ

“ไม่ต้องสงสารเลยคะ เพราะแสนไม่มี” อีกคนก็ตอบแสนชื่อ
ไม่ได้รู้เลยว่าตัวเองกำลังจะโดนตีเข้าให้แล้ว “ถ้ามี แสนไม่มีทาง
เดินเหินมางานคุณแววคนเดียวหรอกคะ”

พูดแล้วก็ขำ ใครๆ ก็ไม่เชื่อว่าคนอย่างแสนวิเศษไม่มีแฟน
มองหน้าตัวเองในกระจกทุกวันยังเสียตายความสวยของตัวเอง

“อ๊ะๆ จิ้นเดี๋ยวมาถ่ายรูปกันก่อน ตากล้องรอนานแล้ว หนูแสน
เชิญเลยลูก เดินไปถ่ายเดี๋ยวก่อน เดี่ยวป้าสองคนตามเข้าไป” เจ้าภาพ
รีบผายมือให้คนที่ตกเป็นเป้าสายตาเข้าสู่งาน แสนวิเศษก็ยอมทำตาม
ที่เจ้าของงานบอก โฟสท่าต่างๆ แต่เรียกความสนใจได้จากสื่อทุกแขนง
ไม่ทันสนใจสองสาววัยกลางคนที่ซุบซิบกันทันที

“นี่ ตากรู้จักหนูแสนอยู่ก่อนหรือคุณแก้ว”

คราวนี้อีกคนหันขวับทันที เบิกตากว้างเพราะคำถามที่ได้รับ
“ไม่นะ ทำไมหรือ คุณแววมมีข่าวจากไหนหรือ”

คนเป็นแม่หูตาดำพร่าขึ้นมาทันที นี่ถ้าลูกชายหล่อนจับแสนวิเศษ
อยู่ หล่อนจะรีบเตรียมขันหมากไปขอให้เสียในวันพรุ่งนี้ เคยอ่อนใจว่า
เรื่องเดียวที่ลูกชายขัดใจคือเรื่องคู่ แต่ถ้าออกมาแบบนี้สงสัยลูกชาย
หล่อนจะเป็นอภิชาติบุตร

“ก็เลขาฯ ตากรโทร. มาย้านักย้าหนาว่าขอนั่งติดกับหนูแสน
ไอ้เราก็นึกว่าจับกันอยู่ หรือว่ายังงั้น”

“บ้า! ไม่น่าเป็นไปได้ เขาจะไปเจอกันตอนไหน”

ท่านผู้หญิงคนสวยสมวัยยกมือทาบอก ไม่แน่ใจว่าทั้งสองคนไป
รู้จักกันจากรวงการไหน เพราะลูกชายหล่อนปีนี้ก็อายุสามสิบแปดปี
เข้าไปแล้ว ไม่น่าที่จะคลุกคลีกับคนอายุยี่สิบหกแบบแสนวิเศษได้

“ไม่รู้ละ แต่แววจัดที่ไว้ให้ตามที่เลขาฯ ลูกชายคุณแก้วขอมนะ
แล้วที่ของคุณแก้วเองก็อยู่ใกล้กัน ยังไงคิดอ่านอะไรก็รีบทำนะคะ ดูๆ”
เจ้าของงานพยักพยิตให้ชมภาพตรงหน้าซึ่งแสนวิเศษโดนห้อมล้อม
ด้วยคนต่างเพศที่อดใจไม่ไหวกับเสน่ห์ตรงหน้า

“ล้อมหน้าล้อมหลังกันแบบนี้ทุกงาน แต่ไม่รู้ล่ะว่าหมาหยอกไก่อ
ไปเรื่อยหรือเปล่า หนูแสนเองก็คงเลือกมากด้วยแหละ ถ้าเขาชอบกัน
อยู่รีบยุเลยนะคุณแก้ว เดี่ยวโดนคนอื่นแย่ง”

“ไอ้ย นี่ก็หวังลมๆ แล้งๆ ไม่รู้จะยังไง จัดใครให้ ตากรซึ่งได้หมด

ทุกงาน “ไม่เคยมาเจอเลยสักคนดีกว่า” ท่านผู้หญิงส่ายหน้า หล่อนได้แต่ภาวนากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้ลูกชายมีคู่เป็นตัวเป็นตนสักที

“นี่หมอดูที่บ้านก็บอกนะว่าจะเจอคู่ปีนี้ เข้ามาจนจะสิ้นปีแล้วไม่เห็นแววเลยคะคุณแวว”

คนเป็นแม่ท้อใจ อยากอุ้มหลานเต็มแก่ เลิกเลือกมาก จากที่เคยห้ามคบดารานางแบบ ตอนนีหล่อนกัดฟันกดไฟเขียวหมด

“นี่เลยได้แต่แก้เคล็ดตามหมอดูบอก หวังว่าจะสัมฤทธิ์ผลไวๆ” พุดแบบนี้คนที่รู้จักกันมาตั้งแต่ผูกผมเปียก็สงสัย “ทำไงคะ”

“ก็เนีย เขาบอกดวงตารณะต้องมีผู้หญิงคอยดูแล ลองยอมให้ย้ายออกจากบ้านไป ไม่มีแก้วคอยจัดแจงทุกอย่างเหมือนที่ผ่านมา เดี่ยวดวงก็เปิดให้เนื้อคู่เข้ามารับช่วงต่อเองคะ”

“คุณแม่มาไงครับ” ไพรมารนั่งลงบนเก้าอี้ที่ทีมงานจัดไว้ให้อย่างงงๆ ไม่แน่ใจว่าเพราะเหตุใดมารดาเขถึงมางานแบบนี้ คงไม่ได้มีชื่อติดโผตอนวินาที่สุดท้ายใช่ไหม นี่ก็ไม่ออกว่าคนอย่างท่านผู้หญิงมาตีกาจะได้รางวัลเกี่ยวกับธุรกิจได้อย่างไร นอกจากจะมีรางวัลเมียนักธุรกิจที่ช่วยการกุศลดีเด่นเท่านั้นละ

“คุณแววนะเพื่อนคุณแม่ตั้งแต่ประถม ลืมหรือไงคะลูกกร” ท่านผู้หญิงค้อนลมค้อนแล้ง เรียกลูกชายด้วยสรรพนามติดปากมาตั้งแต่เด็กๆ

“ตอนลูกกรเล็กๆ เขายังไปที่บ้านบ่อยๆ เลย ลูกกรยังเล่นกับลูกชายคุณน้ำเค้าเลยนะคะ”

“ผมจะสี่สิบละนะครับ ใครจะจำได้ ว่าแต่ที่คุณพ่อไม่มาหะอครับ” ไพรมารชะเง้อหาคุณบัลซ์ผู้เป็นบิดา ปกติไม่เห็นเคยไปไหนห่างกัน ไม่ว่าจะงานบุญงานบาป พ่อจะต้องหนีบแม่เขาไปด้วยเสมอ

“พ่อเราเขาไปทานข้าวกับเพื่อนหมูเหี่ยวจ๊ะ อยู่ห้องอาหารจีน

ข้างล่างนี้แหละ แม่เลยขอขึ้นมานางคุณแววเสียหน่อย”

ผู้เป็นแม่อธิบายถึงกลุ่มเพื่อนที่สามีได้มาจากการเรียนหลักสูตรคอนเนกชันระดับประเทศที่ดีที่สุดหลักสูตรหนึ่ง คนร่วมเรียนมีแต่นายทหารระดับนายพล ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เรื่อยไปจนถึงนักธุรกิจเบอร์ต้นของเมืองไทยที่รู้จักมักคุ้น เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ความสัมพันธ์กลมเกลียว สืบทอดกันมาสู่รุ่นลูกรุ่นหลาน จนมีแต่คนวิ่งเต้นอยากเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมคุณภาพแบบนี้ “ลุงไปได้ตำแหน่งรัฐมนตรีไงคะ ในหมู่เขาเลยเลี้ยงแสดงความยินดีกัน” ท่านผู้หญิงตบท้ายด้วยการบอกถึงเหตุของการจัดงานในวันนี้

ไปมารวมไม่ได้ประหลาดใจ บิดาเขาเรียนหลายหลักสูตรซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั้งประเทศ กินเลี้ยงกันวนเวียนแล้วเกินจำนวนวันที่มีในสัปดาห์เสียอีก

“แล้วนี่ลูกกรได้รางวัลหรือคะ ทำไมไม่บอกคุณแม่เลย ลูกกรทำอย่างนี้ คุณแม่เสียใจนะคะ”

“โอ้ จริงๆ ผมไม่อยากมาด้วยซ้ำนะครับคุณแม่” ชายหนุ่มมริบอ้อนมารดา แก่แค้ไหน แต่เรื่องอ้อนแม่เนี่ยงานถนัดของเขา “แต่เนี่ยมีบางอย่างอยากมาจัดการด้วยตัวเองเลยต้องมาครับ”

“จัดการอะไรคะ มีอะไรที่ลูกกรสั่งแล้วนนท์ทำไม่ได้หรือ” ท่านผู้หญิงหรีตาจับอาการบุตรชายทันที เพราะรู้ว่าลูกชายหล่อนกระดิกตัวทำอะไรไม่ค่อยเป็น ส่วนใหญ่ก็ใช้ปากสั่งการชานนท์ให้ทำตามความต้องการเสียมากกว่า หรือนี่จะเป็นมากกว่าเรื่องงาน แต่เอ๊ะ! ปกติเรื่องอื่นชานนท์ก็ทำเหมือนกันนิ

“บางเรื่องก็ให้นนท์ทำแทนไม่ได้หรอกครับ”

ไปมารบอกรมารดา แต่สายตากลับจับจ้องอยู่ที่สาวงามซึ่งยืนอยู่ข้างๆ โต๊ะเครื่องเลี้ยง ในมือมีกระดาษหลายแผ่น ทำท่าเหมือนปริ่ฟงานพนักงานในชุดสูทสีเทาหลายชีวิต ท่าทางเอาจริงเอาจัง แต่

กลบความงามของใบหน้าไม่ได้เลย

มารดาเห็นแบบนี้ก็ยกยี้มเพราะคนที่ดึงความสนใจไปรมากร
ไปไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นแสนวิเศษนั่นเอง ใจคนเป็นแม่เต้นตุบๆ ว่า
สิ่งที่ลู้นจะพอมีหวังไหม

“มองอะไรคะ รู้จักหรือ”

โดนแม่ถามแบบนี้ รูปหล่อก็ขยับตัว รีบปฏิเสธทันที เพราะ
ไม่รู้จักคนสวยที่ดึงความสนใจเขาไว้ แค่มองดูตา สะดุดมากแบบที่
ไม่น่าจะเคยมีใครทำได้

“เปล่าครับ ไม่รู้จัก”

คนตัวโตขยับแขนสูททันที แต่มารดาที่เลี้ยงกันมาเกือบสี่สิบปี
มีหรือจะอ่านภาษากายของบุตรชายไม่ออก ท่าทางเหมือนเวลาอยาก
ได้ของตอนเด็กๆ ไม่มีผิด

“สวยดีนะคะ”

“ครับ” ได้แต่รับคำสั้นๆ ก่อนจะหันหาที่ว่างข้างตัวอีกด้านหนึ่ง
ที่ควรจะเป็นของเจ้าของห้องยูนิตนั้น แต่ก็ยังไม่เห็นเงา หงุดหงิดในใจ
ไม่น้อย กะว่าหากจัดการเรื่องที่ตั้งใจได้ เขาจะรีบกลับเสียหน่อย เมื่อ
แสงสีเสียง เบื่อบรรยากาศที่เคยชอบแบบนี้เหลือเกิน แต่ยังไม่ทันได้
ทำอะไร แสงไฟในห้องก็มีดลง เป็นสัญญาณว่าพิธีการจะเริ่มตั้นขึ้น
และไม่ทันได้ตั้งตัว หญิงสาวแสนสวยคนที่ไปรมากรเหล่ตามองก็เดิน
มาทรวดนึ่งที่เก้าอี้ตัวข้างๆ ชายหนุ่มตั้งท่าจะอ้าปากบอกว่าที่นั่งนี้มี
เจ้าของแล้ว แต่พิธีกรบนเวทีเริ่มบทบาทตั้นเสียก่อน

ปกติเวลาไปรมากรได้รับเชิญให้มางานประเภทนี้ เขามักจะใส่ใจ
รายละเอียดการจัดงานเสมอ แต่วันนี้หนุ่มเจ้าของธุรกิจหลักหมื่นล้าน
กลับไม่มีสมาธิแม้แต่หน่อย เพราะคนข้างๆ หันเหตความสนใจของเขาไป
เสียหมด ตั้งแต่เท้าเรียวที่อยู่เ็นรองเท้าส้นสูงได้รูป ขาวาวที่เ็นผ่น
รอยแหวกของชุดราตรี ท่อนแขนกลมกลึง หน้าสวยที่แม้จะเห็นแต่

ด้านข้างก็รู้ว่ามันเป็นส่วนตัวๆ เป็นองค์ประกอบเหมาะสมอยู่ในนั้น ไม่นับ
กลิ่นกายหอมหวานที่โชยมาเข้าจมูกเขาอีก ไม่รู้หญิงสาวใช้น้ำหอมยี่ห้อ
ไหน แต่กระตุ้นฮอร์โมนบางอย่างในตัวเขาให้ลุกโชนได้เร็วและรุนแรง
อย่างไม่น่าเชื่อ

“ลำดับต่อไปขอเชิญ คุณไปรมากร ปวีรวรรต รับรางวัลนักธุรกิจ
ยอดเยี่ยมแห่งปี ประเภทยอดขายสูงสุดประจำปีค่ะ”

สติกลับมادتตอนที่ได้ยินเสียงประกาศชื่อของตัวเอง ชายหนุ่ม
จึงจำต้องลุกขึ้นยืน เล่นเอาแสนวิเศษที่นั่งอยู่ข้างๆ มองตาม เพราะ
ความสูงของเขาแทบจะบดบังทุกอย่าง หญิงสาวยิ้มน้อยๆ ตาม
มารยาทให้คนที่ยืนมองมาตรงหน้า โดยไม่ได้รู้เลยว่ายิ้มแค่นั้นก็หยุด
หัวใจไปรมากรไว้แล้ว

‘ฉิบหายละ’ ไปรมากรบอกตัวเองในใจเพราะกล้ำเนื้อในอก
เต้นผิดจังหวะทันทีที่สาวงามยิ้มให้ รู้ว่าการตัวเองดีว่าน่าจะไม่รอด

“เชิญคุณกรออีกรอบครับ” พิธีกรเห็นชายหนุ่มหยุดนิ่งนานเลย
เสียมารยาทเรียกอีกรอบ เพราะกลัวกำหนดการจะไม่เป็นไปตามที่
วางไว้

ได้ยินแบบนี้ก็ฝ่ายก็รีบออกเดิน ยังไม่วายหันยิ้มไปยแชนท์
ให้แขกรอบห้อง เรียกเสียงกรี๊ดจากสาวๆ ในงาน ลำบากไปรมากรต้อง
ยกมือโบกให้เหล่าแฟนคลับอีกครั้งหนึ่ง

ชายหนุ่มรับรางวัลเสร็จสรรพก็เดินกลับลงมาถึงที่นั่ง ยังไม่ทัน
หย่อนก้น พิธีกรก็ประกาศรางวัลถัดไป เล่นเอาชายหนุ่มยืนตัวแข็ง
ไม่อยากจะเชื่อว่าคนที่เขารอเจอจะอยู่ข้างๆ เขามาตลอด

“ลำดับสุดท้ายขอเชิญ คุณแสนวิเศษ วายุภูล รับรางวัลนักธุรกิจ
ยอดเยี่ยมแห่งปี ประเภทอายุน้อยร้อยล้านครับ”

หญิงสาวลุกขึ้นทันทีที่มีประกาศเรียก แต่ยังเดินไปไหนไม่ได้
เพราะไปรมากรยืนขวางทางอยู่ จนแสนวิเศษต้องออกปาก

“ขอโทษนะคะ แสนใจต้องขึ้นเวที” หญิงสาวบอกเสียงหวาน ยิ้มพลางมองคนตรงหน้านิ่งๆ เพราะอ่านอาการเขาไม่ออกกว่าที่หยุด ยืนอยู่แบบนี้เพราะอะไร แต่ก็อดชื่นชมสิ่งๆ ที่เห็นตรงหน้าไม่ได้... หล่อ แล้วก็เทสต์ดีมาก นี่ถ้าได้แฟนแบบนี้หล่อนคงฟิน

ด้านไปรมากรก็คราวนอก ใช้แล้ว! นี่ละคนที่เขารอ คุณแสน เจ้าของยูนิตที่เจ็ดสิบหก คนที่ทำเขานอนไม่หลับมาเกือบสองสัปดาห์ เมื่อรู้สึกตัวไปรมากรก็หลีกทางให้ ไม่วายยิ้มให้สาวสวยตรงหน้า แต่กลับไม่ได้รับอะไรตอบแทน นอกจากการก้มศีรษะให้แทนคำขอบคุณ

“ตกลงลูกกรู้จักเธอคะ”

นั่นไง มารดาเขาไม่ปล่อยให้อะไรลอยผ่าน ถ้ามึงเบาๆ ไม่ให้ กวนพิธีการระหว่างที่เขานั่งลง

“ไม่ครับ แต่อยากรู้จัก”

รู้ดีเต็มอกว่าแม่อยากให้มีเมียแค่ไหน นี่ลองบอกสิว่าชอบ หญิงสาวที่นั่นข้างๆ มาตลอดคืน แคมโพรไฟล์ไม่ไ่กกาแบบนั้น มีหรือที่แม่เขาจะไม่จัดให้ แต่ไม่หรรอก เขายังไม่บอกให้แม่รู้ตัวหรอก เพราะบางทีสิ่งๆ ที่เห็นอาจจะเห็นแค่ความพอใจทางสายตาเพียงเท่านั้น และ คนอย่างเขาจะไม่สร้างบ่วงมัดตัวแน่ๆ ถ้าไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ หากแน่ใจแล้วละก็ เขาจะเป็นคนรุกไม่ยั้ง ต่อนไม่ให้อีกฝ่ายมีทางหนี ได้เลย

“อ้าว ก็นั่งข้างกันตั้งนาน ไม่ชวนคุยหรือคะ” คนเป็นแม่ยังเย็บ ไม่หยุด เห็นแววตาลูกชายแล้ว คนอาบน้ำร้อนมาก่อนพูดได้เลยว่า งานนี้ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก

“ผมอยากรู้จักเขา เพราะเขาคือเจ้าของยูนิตสุดท้ายในคอนโด ผมที่ไม่ยอมย้ายเข้า ผมอยากรู้ว่ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“โอ้ งั้นเดี๋ยวคุณแม่แนะนำให้รู้จักเองคะ” ได้ยินแบบนี้ ท่านผู้หญิงก็ใจแป้วนิดหนึ่ง นึกว่าสนใจกันแบบผู้ชายสนใจผู้หญิง แต่

ยังไม่ลดละ ลงได้อยู่ใกล้กัน ได้คุยกัน มันก็สานสัมพันธ์กันได้ไม่ยากเอง

“คุณแม่อู๊จ๊กเหรอครับ”

ไปรมากรทชุดนั่ง แต่ตายังจับจ้องร่างระหงที่ยิ้มหวานอยู่กลางเวที ถ้ามด้วยความแปลกใจว่าคนอย่างแม่เขาไปอู๊จ๊กมักจี้กับสาวงามบนเวทีตอนไหน ปากเอ่ยถามมารดา แต่หูจับใจความทุกอย่างที่แสนวิเศษพูดไม่ตกหล่นสักคำ

“ขอบคุณมากค่ะสำหรับรางวัล แสนดีใจแล้วก็ภูมิใจมากที่ได้รับเกียรตินี้ จริงๆ ความสุขของแสนมีตั้งแต่ได้เห็นรอยยิ้มของลูกค้า” สาวสวยปรายตามองโลในมืออีกครั้ง “แต่สิ่งที่ได้วันนี้เป็นเครื่องบ่งบอกว่าคนอื่น ๆ เองก็รับรู้ในความสำเร็จของแสนด้วย ขอขอบคุณนะค่ะ”

“ตายแล้ว พูดเหมือนที่ลูกกรเคยบอกคุณพ่อเลย”

ใช่ ไปรมากรเคยพูดแบบนี้วันที่เขาทำโครงการแรกสำเร็จ รอยยิ้มของลูกบ้านที่มีความสุขคือรางวัลที่ดีที่สุดสำหรับเขา ยังได้ยินสิ่งที่แสนวิเศษพูด ไปรมากรยิ่งประทับใจในตัวคนบนเวทีมากขึ้นไปอีก นอกจากสวยเผ็ดดูดีทุกสายตาแล้ว หญิงสาวยังดูเหมือนมีหัวใจในการทำงานเหมือนเขาอีกด้วย

“นั่นสิครับ” ไปรมากรพูดเหมือนคนเหม่อลอย “ว่าแต่คุณแม่อู๊จ๊กเขาหรือยังในนะครับ” น่าจะเป็นครั้งแรกที่เขาฟังแม่พูดไม่รู้เรื่องเสียมารยาทกับมารดา เลยหันหาคนที่ให้กำเนิด คคว้ามือท่านมากุมไว้ ยิ้มเจ้าเสน่ห์เอาใจทันที

“อ้อ คุณแม่เจอหนูแสนที่หน้างาน คุณแวนแนะนำให้อู๊จ๊ก แล้วก็จำได้ว่าเราใช้บริการของ The Perfect Plan มาตลอด” มารดาเอ่ยถึงหนึ่งในบริษัทของบุปผารวีหญิงสาว

“หนูแสนยังเคยไปจัดงานให้ตอนต้นปี ที่ลูกกรไม่ยอมตื่นลงมาไงจ๊ะ” ไซลี ไครจะตื่น ท่านผู้หญิงมาตีกล่าเล่นนิมนต์พระมาทำบุญปีใหม่เช้าวันที่หนึ่งมกราคม หนู่มสังคมตัวพ่ออย่างเขาที่เพิ่งได้เข้านอน

ตอนตีสี่ไม่มีทางลุกขึ้นมาไหวเด็ดขาด

“เหอครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ มีความหวังในหัวนิดๆ ทั้งที่การเข้าหาผู้หญิงไม่เคยใช้ปัญหาสำหรับเขา “นี่ผมก็อยากให้เขาย้ายเข้าเร็วๆ ตั้งใจว่าลูกบ้านครบหมดจะใช้บริษัทเขาจัดงานเลี้ยงที่ติดด้วย”

ไปมารกรเริ่มมีแผนในหัว รู้แบบนี้เขาใช้บริษัทของบิดามารดาหญิงสาวจัดเลี้ยงพระเพลิง และใช้บริษัทเจ้าตัวจัดงานเลี้ยงแบบซิคๆ ในช่วงค่ำไปเลยดีกว่า

“โอ๊ย ง่าย เดี่ยวคุณแม่ถามให้คะ”

พูดจบท่านผู้หญิงมาตาก็ลุกขึ้นรับเสนาพิเศษที่เดินกลับมาถึงที่นั่นพอดี เลยกลายเป็นภาพชายหนุ่มรูปงามกับท่านผู้หญิงชื่อดัง ยิ้มแย้มยืนรับสาวฮอตแห่งปี

“หนูแสน ป่าดีใจด้วย”

เสนาพิเศษได้แต่งๆ แต่ยกมือไหว้แทนคำขอบคุณคนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานเมื่อครู่ ทว่าสนทนากับหล่อนอย่างสนิทสนม

“นี่ลูกชายป่าเอง พี่กร ไปมารกรคะลูก”

ไหว้แม่แล้วก็เลยต้องไหว้ลูกอีกรอบตามมารยาท รู้สึกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งงานอย่างไรชอบกล

“นี่หนูแสน เสนาพิเศษ รู้จักน้องหรือยังคะลูกกร”

“เพิ่งได้มีโอกาสรู้จักนี่แหละครับ” ไปมารกรยกมือรับไหว้สาวสวย “ไม่ต้องไหว้ก็ได้ นะครับ กันเองๆ”

“คะ ยินดีที่รู้จักนะคะ ขอโทษที่ เสนาไม่เห็นเลยคะว่าท่านผู้หญิงนั่งตรงนี้”

เสนาพิเศษทิ้งตัวลงนั่ง รู้สึกเสียมารยาทเล็กน้อยที่ต้องคุยกันข้ามไปมารกรแบบที่ทำอยู่ เพิ่งได้สังเกตผู้ชายข้างๆ เต็มตา นอกจากที่รับรู้ไปเมื่อครู่แล้วว่าเขาหล่อ แต่งตัวดี มีเทสต์ นี่ยังเป็นเจ้าของ

คอนโด The Wealth และเป็นลูกชายคนเดียวของตระกูลปวีรบรรดด้วย
สินะ

“ท่านผู้หญิง ท่านผู้หญิงอะไร ป้าเลยลูก เรียกคุณป้านะคะ”
ท่านผู้หญิงเปิดช่องสร้างความสนิทสนมให้ทันที นึกในใจว่าหนูแสน
จะเรียกหล่อนว่าแม่ก็จะไม่ขัด แต่กลัวสาวสวยจะตื่นไปเสียก่อน

“เออค่ะ” ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ไปรมากรก็แทรกบทสนทนา
ขึ้นมา

“คุณแสนชื่อคอนโดตี๊กผมด้วยนิครับ”

“ค่ะ”

ใครจะไม่รู้จัก ไปรมากร ปวีรบรรด เพลย์บอยชื่อดัง นักธุรกิจ
ที่ประสบความสำเร็จที่สุดในเวลานี้ ถ้าคนจะขึ้นชมที่หล่อนได้ตำแหน่ง
อายุน้อยร้อยล้าน เขาก็อายยังไม่ถึงสี่สิบ แต่ทำโปรเจกต์ที่ได้เงินเป็น
หมื่นล้านเลยละ

“แล้วทำไมยังไม่ย้ายเข้าครับ เหลือคุณแสนห้องเดียวแล้วนะ
มาอยู่ด้วยกันໄວໆ สิครับ”

“พอดีแสนยังไม่สะดวกอะค่ะ”

พูดแล้วก็หงุดหงิด ในใจอยากย้ายเข้าตั้งแต่เซ็นโอนด้วยซ้ำ
เพราะคุณสันต์ผู้เป็นพ่อนี่ละที่ขัดขาหล่อนอยู่ แต่จะให้บอกเหตุผลที่
แท้จริงกับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกก็คงจะดูตลกไปหน่อย

“งานเยอะ แสนไม่มีเวลาย้ายของเลยคะ”

“จริงๆ ที่ตี๊กมีบริการขนของนะครับ ห้องคุณแสนเป็นเพนต์เฮาส์
ด้วย มีบัตเลอร์ประจำห้อง แคบอกวันเวลาให้เขาไปเอาของ หรือจะ
ให้เขาส่งคนไปแพ็กด้วยก็ได้”

จากที่เคยแค่อยากปิดจ๊อบ ตอนนี้นำไปรมากรกลับรื่นเริงมากกว่า
ปกติที่จะมีสาวสวยคนนี้นำมาอาศัยอยู่ได้ชายคาเดียวกัน เสนอบริการ
สุดพิเศษแบบไม่สนราคาค่าจ้าง ห้องของหญิงสาวมีคนดูแลประจำ

ห้องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงจริง เกือบทุกบริการเจ้าของห้องต้องจัดการ
ค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม แต่เรื่องขนเรื่องย้ายนี้เจ้าของตึกอย่างเขานี้ละเป็น
คนเสนอให้ และจะจ่ายให้ด้วย

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาหรอกค่ะ แส่นแค่ยุ่งอย่างที่บอก”

ไม่อยากจะบอกว่าหล่อนเก็บทุกอย่างพร้อมย้าย แค่คุณพ่อ
ออกปากอนุญาตคำเดียว หล่อนก็ย้ายที่นอนได้ทันที

“ย้ายเข้ามาเร็วๆ นะครับ ถ้าติดขัดหรือมีปัญหาอะไรบอกผม
ตรงๆ ได้เลย โหลดโต๊ะไร่นะครับ” ไปรมากรหยิบโทรศัพท์มือถือ
รุ่นล่าสุดที่ยังไม่มีขายในเมืองไทยขึ้นมาทันที

“เอ่อ...ว่าไงนะคะ” แส่นวิเศษโดนคนรุกรุกมาก็ไม่น้อย แต่ที่
ไปรมากรกำลังทำนั้นมีมนสิลขึ้นเทพ “ไอดีไลน์แสบ เอาไปทำอะไรคะ”

ทำไมจะไม่รู้ว่านี่เป็นการดูแลลูกค้าไปแล้ว แต่คนสวยก็ไม่สนใจ
นึกเล่นๆ ถึงคำพูดหมอมดูคนสนิทขึ้นมาทันใด จะได้แฟนพร้อมย้ายบ้าน
ท่าจะจริง แต่ต่อให้โพรไฟล์เลิศแค่ไหนก็เชื่อว่าจะเข้าถึงแส่นวิเศษได้
ง่ายๆ

“ก็ไว้ถามไถ่ เมื่อย้ายมาแล้วติดขัดอะไร คุณแสบแจ้งผมโดยตรง
เลยก็ได้นะคะ อันที่จริงผมตั้งใจจะทำบุญเลี้ยงเพลตอนลูกบ้านย้าย
เข้าครบ แล้วมีงานแคเทอริ่งให้ทำความรู้จักกันช่วงเย็นด้วย ตอนเที่ยง
คงใช้บริการบริษัทคุณพ่อคุณแสบ ส่วนตอนค่ำเจ้าแม่ปาร์ตีเป็นเจ้าที่
ทั้งที่ คุณแสบจัดให้ผมนะครับ”

หญิงสาวพยักพยับพุดคุยไปตามเรื่อง ตามมารยาท ู้ตัวอีกที
ก็ตอนที่ตากล้องเดินมาหาเพื่อขอถ่ายภาพโดยเฉพาะ

หลังจากให้ไอดีไลน์ไปรมากรไปเรียบร้อยแล้ว เพราะถูกคะยั้นคะยอ
จากท่านผู้หญิงมาติกาที่อ้างสารพัดเหตุผลจนหล่อนหมดทางเล่นตัว

“คุณกร คุณแสบครับ ขอรูปหน่อย” ช่างภาพจากนิตยสาร
อัพเลือกเก็บเฉพาะคนที่เด่นที่ดังจริงๆ คนอื่นๆ ที่ได้รับรางวัลก็ไม่ได้

เอาภาพไปลงในสื่อบทข่าวทั้งหมด แต่สองคนนี่คงต้องได้รับการยกเว้น
ที่ยังเลี้ยงชื้อในสาขางานที่ทำกันทั้งคู่

“เอารูปคู่เลยก็ได้ครับ ไม่งั้นเดี่ยวรูปมันเล็ก”

ไปรมากรได้ยินแบบนี้ก็ยิ้มรับ นึกขอบอกขอบใจตากล้องแสนรู้
ยิ่งได้ภาพใหญ่ยิ่งแปลว่ารูปคู่รูปแรกของเขากับหนูแสนจะเป็นที่สังเกต
ของคนทั่วไป ดี...ก็เขาหมายตาแล้ว มีคนมาติดป้ายจงใจให้เฉยๆ โดยที่
ไม่ต้องขยับตัวทำอะไรก็ดี

“ลูกกร คุณแม่กลับก่อนดีกว่าคะ คุณพ่อไลน์ตามแล้ว”

เมื่อเห็นว่าท่าทางลูกชายจะกรุยทางให้ตัวเองได้แล้ว คนเป็นแม่ก็รีบ
เปิดเลนดาวน์พิเศษติดอ็อกซี่ฟาสให้ลูกกรลุยต่อ เกิดมาไม่เคยรู้สึกลัว
ลูกชายได้ตั้งใจเท่าวันนี้

“หนูแสน วันไหนว่างไปที่บ้านนะคะ ป้าอยากจัดงานแคนต์-
ดาวนปีใหม่พอดี ป็นี่ถึงคิวคุณลุงเขาเป็นเจ้าของแล้ว”

ท่านผู้หญิงมาตีกาเอื้อนเอ่ยไปตามเรื่อง แต่มีวัตถุประสงค์และ
เป้าหมายชัดเจน ทำการรุกศลเพื่อคนอื่นมากี่มาก คราวนี้ขอทำให้ตัวเอง
บ้าง เผื่อจะได้อุ้มหลานในเร็ววัน

“แต่อีกแค่สองเดือนเองนะคะ” จะเหลือแค่ไม่กี่วันแสนวิเศษ
ก็ทำได้ แต่งานระดับนี้หล่อนไม่อยากพลาด มีแต่ผู้หลักผู้ใหญ่ หาก
เสียหายนิดหนึ่งอาจล้มเป็นโดมิโน แถมช่วงสิ้นปีหล่อนก็รับไว้หลายงาน
ไม่อยากจะเหนื่อยเกินจำเป็นในช่วงปีใหม่ จะได้มีเวลาพักผ่อนบ้าง “แล้ว
แสนก็สะดวกแต่พวกงานปาร์ตี้ด้วย เกรงจะไม่ถนัดจริงๆ ค่ะ”

“ตอนหัวค่ำก็เอาแบบที่คุณแม่หนูเคยมาทำแหละคะ ส่วนเด็กๆ
หน้อยก็จัดแบบสนุกๆ ให้หนุ่มสาวเขาก็ได้ พวกลูกๆ หลานๆ คุณลุง
เขาก็มีกันเยอะ ช่วงเด็กที่เป็นรอบของเด็กๆ หนูก็คุยรายละเอียดกับ
พี่เขาได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ” เมื่อโดนรูกขนาดนี้หญิงสาวก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากตกปากรับคำ หันหาคนตัวโตที่ยืนอยู่ข้างๆ แต่ยังมีมารยาทไม่ให้เนื้อตัวเสียดสีกัน

“ฉันผมลงไปส่งคุณแม่ครับ เดี่ยวผมขึ้นมาใหม่” จากที่ไม่ตั้งใจจะอยู่ร่วมงานเลี้ยงแบบอาฟเตอร์ปาร์ตี้ ชายหนุ่มกลับเปลี่ยนใจทันที เพราะอยากทำความรู้จักคนตรงหน้ามากขึ้น

“ไม่ต้องง้อ ค่ะ คุณแม่ลงไปเองได้ ลูกกรออยู่ดูแลหนูแสนเถอะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณกรลงไปส่งคุณป้าได้นะคะ แسنต้องคุมงานด้วย งานตอนดึกบริษัทแสนเป็นคนทำ” หญิงสาวบอกอย่างมั่นใจ แต่มีสัมผัสมาครวระ ทว่าทั้งแม่ทั้งลูกตรงหน้ายังไร้ขอ หล่อนเลยตัดปัญหาเสียเอง

“เอางี้ค่ะ แสนพอมีเวลาสักสิบห้านาที เดี่ยวแสนลงไปส่งคุณป้าด้วยดีกว่านะคะ” แสนวิเศษขยับตัว เงียบกันไปเสียงกันมาแบบนี้ไม่มีใครได้ไปไหนทำอะไรแน่ๆ แล้วกวักมือเรียกพนักงานในความดูแลของตนเองมาเพื่อรับโล่รางวัลไปดูแลรักษาไว้ให้ ไม่ทันเห็นสายตาแบบลอบยืมมองของแม่ลูกที่ต่างคนต่างแอบยืมกันคนละทาง

...

“อ้าวแสน” นुरुชที่เดินมาสมทบกับบิดาของไปมารกรก่อนเอ่ยทักพร้อมมองมาด้วยสีหน้าประหลาดใจเมื่อเจอผู้ที่เป็นที่เพื่อนสนิทของบุตรชายและเป็นลูกสาวของเพื่อนรักด้วย สนทนากันอยู่ท่ามกลางสมาชิกตระกูลปวิรวรต “รู้จักกับคุณป้าหรือลูก”

“คุณลุงประพงค์” แสนวิเศษยกมือไหว้ผู้ใหญ่อีกครั้ง วันนั้นทำมาหล่อนเจอแต่สถานการณ์ชวนหัว กำลังจะอ้าปากตอบ แต่ท่านผู้หญิงมาติกาออกปากกันทำไว้ก่อน

“หนูแสนลงมาส่งแก้วกับลูกกรค่ะ”

ประพงค์พยักหน้ารับ แล้วเอ่ยถามถึงบุตรชายซึ่งเขาทราบดีว่า

ร่วมงานเลี้ยงรับรางวัลของแสนวิเศษอยู่ที่ห้องจัดเลี้ยงด้านบน “แล้ว
พกละ เห็นบอกว่ามาที่นี้เหมือนกัน มางานเลี้ยงของหนู”

เขากับภรรยาเอ็นดูแสนวิเศษไม่น้อย เห็นมาตั้งแต่ยังเด็ก อด
แอบเชียร์ประกาศิตบุตรชายให้จับไม่ได้ เพราะผู้หญิงตรงหน้าพร้อม
สรรพไปเสียทุกอย่าง แต่เมื่อบุตรชายบอกว่ากำลังรักอยู่กับแพรวชมพู
คนเป็นพ่ออย่างเขาก็ไม่ขัดอะไร ลูกรักใคร เขาก็รักด้วย

“พี่พอกอยู่ข้างบนคะ แสนเห็นคุยกับพวกในวงเขาเลยไม่ได้
ชวนลงมา แสนไม่รู้ด้วยว่าคุณลุงอยู่ที่นี้”

คราวนี้คุณป้าก็เอ่ยปากถามบ้าง มองตาทั้งเมียทั้งลูกก็รู้ว่า
กำลังสนใจผู้หญิงคนนี้อยู่ เขาในฐานะหัวหน้าครอบครัวที่ดีก็มีหน้าที่
ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสุข ลูกเมียอยากได้อะไรเขาก็เอื้อ
อำนวยความสะดวกมาให้ตั้งแต่ไหนแต่ไร

“พงศ์ รู้จักหนูแสนหรือ”

“รู้สิ นู้นูกสาวคุณสันต์ เขาเรียนวิทยาลัยตลาดทุนกับผม แต่
จริงๆ ก็รู้จักกันมานาน” คนพูดพูดถึงอีกหลักสูตรในประเทศ แต่
คราวนี้เป็นคอร์สที่ตลาดหลักทรัพย์จัดการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ผู้เรียน
เป็นนักธุรกิจเจ้าของกิจการที่เข้าตลาดหุ้นทั้งนั้น “แล้วแสนเองก็เป็น
เพื่อนสนิทพอกด้วย วิ่งเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนเรียนต่อเขาก็ไปพร้อมๆ
กัน”

สังคมจริงๆ มันเป็นอย่างนี้เอง วนเวียนทับซ้อนอยู่ในวงโคจร
เดียวกันเสมอ เขาถึงมีคำพูดว่าโลกไม่ได้กว้างอย่างที่เราคิด

“อ้อ ดีจริง นี่เมื่อกี้คุณแก้วเพิ่งไลน์มาบอกเลยว่าจะให้ทั้ง
คุณสันต์ทั้งหนูแสนมาจัดงานปีใหม่ให้ ตอนแรกว่าจะให้เด็กในบ้านดูๆ
กันเองเหมือนที่ผ่านมา แต่นี่มีหนูแสนแล้ว ให้มีอาชีพเขาทำดีกว่า”
ผู้เป็นพ่อนึกออกทันทีว่าคุณสันต์ที่สหายพูดถึงคือใคร เจ้าพ่อธุรกิจ
อาหารและการจัดเลี้ยงที่เขาเองก็ยังคงเคยเรียกใช้บริการบ่อยๆ นั่นเรียก

ได้ว่าผู้หญิงคนนี้ก็ไร้พรไฟล์ไม่ธรรมดาเหมือนกัน

ส่วนประพวงก็ถึงกับหัวเราะในลำคอ ข้าเพื่อนที่คุ้นเคยกันดี น่าจะจำได้ว่าลูกชายเขาแต่งงานไปแล้ว ไม่มาแย่งแสนวิเศษกับไปมารากรรอก แต่ก็ยังอยากเล่นสนุกตามประสาคนแก่วางมือจากงาน เพราะลูกชายหัวแก้วหัวแหวนรับช่วงต่อไปแล้วทุกอย่าง

“เอาสิ ดีๆ เดียวปีนี้ผมเอาพวกไปด้วย หนูแสนคุณงานเสร็จจะได้มีเพื่อนคุย” แล้วก็ตั้งใจจะให้ประกาศิตพาแพรรวมพู่ผู้เป็นภรรยาไปด้วย แต่เก็บประโยชน์สุดท้ายลงคอเพราะอยากดูอาการของสองสามีภรรยาตรงหน้า

“ดีค่ะ แต่จะว่าไปลูกกรรก็อยู่ดูแลหนูแสนได้อยู่แล้ว” ท่านผู้หญิงมาตีกรรกับแก้มที่มกับสามีทันที “ลูกกรรพำนองขึ้นไปเถอะลูก ลงมานานแล้ว หนูแสนจะได้ไปดูงานของเขา แล้วบ้าจะให้พี่เขาไลน์นัดนะคะหนูแสน” ตัดบทเสร็จสรรพก็ดันตัวบุตรชายให้รีบพาหญิงสาวกลับเข้างาน โดยที่อีกฝ่ายก็ไม่รู้เรื่อง รีบออกปากเชิญแสนวิเศษทันที

“ไปรับคุณแสน ขึ้นไปงานข้างบนดีกว่า ผมไม่ให้คุณแสนเสียงาน”

ออกตัวเสียดิบดี แต่ตาพร่าวเป็นประกาย ถูกใจคนข้างๆ เสียจริงๆ นี่ถ้าเป็นผู้หญิงอื่นที่เขาเปิดโอกาส แถมมีใบเบิกทางจากมารดา เขาแบบนี้คงรีบตะครุบไว้ แต่แสนวิเศษกลับทำทำนิ่งเฉยไม่ได้เอื้อรื้อน กิริยามารยาทกำลังดี ไม่เอาใจผู้ใหญ่อจนเกินงาม แต่ก็ไม่ก้าวกั้นจนไม่รู้จักกาลเทศะ แถมยังอยู่ในวงโคจรรอบๆ กัน ถือว่าหากจะคบหา มากกว่าลูกบ้านก็มีความเหมาะสมครบไปหมดทุกประการ

“ไม่เสียหรอกค่ะ วันนี้ที่มลงมาเยอะหน่อย เพราะแสนเองอยากร่วมงานในฐานะแขกด้วย” ตอบไปเดินไปไม่ให้เสียเวลา อารมณ์ที่อยากมีแฟนฟุ้งฟรวด เลยเปิดโอกาสให้ชายหนุ่มเข้ามาสานสัมพันธ์ง่ายขึ้นอีกนิด

“แล้วกลับบ้านดีกว่า คุณพ่อคุณแม่ไม่ว่าหรอกครับ”

เป็นใครก็ต้องหวงลูกสาว ยิ่งทั้งสวยทั้งเก่งแบบนี้ ไปรมากร
รับประกันด้วยเกียรติของเพลย์บอยเลยว่าแสนวิเศษมีใครรอรับบัตรคิว
ยาวเป็นหางว่าวแน่ๆ

“ก็ห่วย แต่ห้ามอะไรไม่ได้ เพราะแสนทำงาน ไม่ได้เที่ยววนิคะ”
เสียงหวานทำยประโยคเหมือนจะงอน แต่กลัวหัวเราะ มีจริตพอตัว
ว่าไม่เกินพอดี เรียกว่ากำลังหอมปากหอมคอเพลย์บอยรูปหล่ออย่าง
ไปรมากร

“แล้วจะย้ายออกมาอยู่เอง คุณพ่อคุณแม่โอเคหรือครับ คุณแสน
ดูทำยังเด็กอยู่เลย” ถึงจะเห็นท่าทางเวลาทำงานมากับตาว่าเอาจริง
เอาจังแค่ไหน แต่คนผ่านโลกมาเยอะก็ดูออก ดีไม่ดีไม่ถึงยี่สิบห้า
ด้วยซ้ำ

“นี่ก็เหตุผลหนึ่งนะคะที่แสนยังไม่ได้ย้ายเข้า The Wealth”

ไม่รู้เพราะอะไรทำให้แสนวิเศษยอมคุยกับไปรมากรทุกๆ ที่เพิ่ง
เจอกันครั้งแรก คงเพราะท่าที่สบายๆ ของเขาขัดกับหน้าหล่อจัด และ
เครื่องแต่งกายเนี้ยบกริบละมั่งที่ทำให้หล่อนรู้สึกว่าคุณคนนี้มีของ เป็น
ความขัดแย้งที่ลงตัวของเขา ทำเอาใจสันแบบไม่มีสาเหตุได้เหมือนกัน

“คุณพ่อหวงนี่เอง”

ไปรมากรยิ้ม สงสัยเขาจะเจองานยากถ้าอยากจีบแสนวิเศษขึ้น
มาจริงๆ

“ลองพาคุณพ่อมาเดินดูที่โครงการสิครับ เดี่ยวผมช่วยบริฟให้
ว่าระบบรักษาความปลอดภัยของเราดีแค่ไหน คุณพ่อคุณแม่จะได้
หมดห่วง ผมเข้าใจ ตัวเองจะสี่สิบแล้วคุณแม่ก็เพิ่งยอมให้ออกมาอยู่เอง
เหมือนกัน”

แสนวิเศษยิ้มออกมาบ้าง เพราะสังเกตตั้งแต่ได้ยินสรรพนาม
ที่ท่านผู้หญิงเรียกบุตรชายแล้วก็พอรู้ว่าอีกฝ่ายเอ็นดูลูกขนาดไหน

“คะ นี่มายื่นข้อแม่ให้แสนหารูมเมตนะคะ แสนเหนื่อยใจ ถ้า
แสนอยากอยู่กับคนอื่น แสนจะย้ายออกจากบ้านทำไม”

หญิงสาวรับรองเท้าผ้าใบจากลูกน้องที่ยืนรอยื่นให้อยู่หน้าห้อง
จัดเลี้ยงมา นั่งลงบนเก้าอี้ ถลกกระโปรงเพื่อปลดสั้นสูงออก เผยให้
ไปรมากรเห็นเท้าเรียวที่แต่มีสีเล็บเป็นประกายระยิบระยับชวนน้ำลาย
สอ จนชายหนุ่มต้องถอนใจ นี่เขากำลังมีอารมณ์กับเท้าผู้หญิงอย่าง
นั้นหรือ

อีกคนพอเบียดย่นรองเท้าเสร็จก็ยิ้มให้เขาพร้อมล้าลา ไม่อาลัย
อวอร์ดหนุ่มหล่อตัวท้อปอย่างเขาเลย

“เชิญคุณกรสนุกกับงานนะคะ แสนต้องขอตัวไปดูที่มงานหน่อย”

แสนวิเศษเล่นเป็น คิดแค่ว่าวันนี้หล่อนเปิดทางให้ไปรมากร
มากเกินไปแล้ว ยอมรับว่าถูกตาผู้ชายคนนี่ไม่น้อย แต่ทุกอย่างก็ยัง
เร็วเกินไปที่จะทำตัวติดกับเขาในงานเลี้ยงที่มีแต่นักข่าวอยู่กันเป็นฝูง
แบบนี้

“อ้าวแล้วไหนคุณแสนว่าจะอยู่ในฐานะแขกด้วย”

ไปรมากรตั้งท่าจะงอแงทันที อุตส่าห์คิดว่าจะได้มีโอกาสอยู่
ด้วยกันต่อ ปกติเตะช้ำยเตะชวา เตียวเขาก็ได้ไปนอนกอดที่บ้าน

“หลังจากที่แสนทำงานเสร็จสิคะ ไว้ถ้าโชคดีเตียวเราคงได้เจอ
กันคะ”

สาวสวยเดินไปในทันทีพร้อมลูกน้องที่กำลังปีฟงานกันอีกรอบ
ไม่แม้แต่จะเหลียวหลังหันกลับมามองเขาที่มองตามตาพราวระยิบ
แม้รับรู้การมาถึงของเลขาฯ คนสนิท แต่อยากโฟกัสที่อย่างอื่นมากกว่า

“เรียบร้อยไหมครับ” ผู้เป็นเลขาฯ ถามเหมือนตัวเองเป็นเจ้าของนาย
แต่ส่งลูกน้องไปดูแลปัญหาพร้อมยื่นแก้วเครื่องดื่มให้เจ้านายทันที
หายไปกับสาวตั้งนานคงชวนคุยจนตัวเองคอบแห้งไปหมด

“ยัง แต่เตียวก็เรียบร้อย”

“เรื่องย้ายเข้าอะหะหรือครับ”

เห็นท่าทางแววตาทั้งแม่ทั้งลูกแล้วชานนท้อดไม่ได้จริงๆ คอยสังเกตอาการตั้งแต่ซอตแรกที่ท่านผู้หญิงมาติกา มารดาเจ้านายพบแสนวิเศษที่หน้างานแล้ว ยิ่งพอเห็นไปรมากรจับจ้องหญิงสาวตั้งแต่อีกคนยังเตรียมงานอยู่ข้างเวที คนที่รับใช้กันมาเกือบสิบปียิ่งฟันธงว่างานนี้ คุณแสนไม่รอด

“อืม”

มือหนายกแก้วแชมเปญขึ้นดื่มทีเดียวจนหมด ปิดท้ายการสนทนากับลูกน้องที่นอกจากจะรู้ใจแล้วยังรู้ดีอีกด้วย

“เรียบร้อยทั้งห้องทั้งเจ้าของห้องนั่นแหละ”

แสนวิเศษถอนใจตั้งเฮือก ไม่ใช่ว่างานในวันนี้มีปัญหาอะไร ผ่านไปได้ดีด้วยซ้ำ แต่อาจจะเป็นเพราะหล่อนต้องสวมหมวกสองใบ ทั้งหักทาบกับแขกในงาน ยิ้มรับแสดงความยินดีกับคนที่เพิ่งได้รับรางวัล และสอดส่องดูแลความเรียบร้อยของงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ เล่นเอาปรับบทบาทแทบไม่ถูก

“ดีเจมาแล้วใช่ไหม ให้ขึ้นตามเวลาได้เลยนะ เดี่ยวศิลปินจบเพลงนี้เขาก็ลงแล้ว ถ้ามีอะไรเรียกพี่ละกัน ขอเดินออกไปพบปะคนหน่อย” แสนวิเศษสั่งคำสั่งสุดท้ายที่ตั้งใจจะสั่งในวันนี้ จากนั้นขอไปสนุกกับเพื่อนฝูงบ้าง หล่อนพบคนคุ้นเคยกันหลายคน อย่างน้อยประกาศิตก็ยังรออยู่

“ครับคุณแสน เดี่ยวถ้ามีอะไรผมเดินไปหา” สต๊าฟพีโนที่มบอกรับสมอลทอล์กจากมือเจ้านายสาวมาเพื่อให้หล่อนออกไปสนุกสนานบ้าง

หล่อนยังไม่ทันได้รับคำ ประกาศิตก็ปรีเอาเครื่องดื่มโปรดของหญิงสาวมาให้ แสนวิเศษก็รับมาแบบรู้ใจกัน

“ถอดหูแล้ว เสรีงานแล้วใช่ไหม”

“ไปๆ ไปแดนซีหน้อย ออยากเห็นสเตปคุณหนูแสน”

“โหพี่พก ให้แสนมีพื้นที่ในสังคมเถอะคะ นี่ไม่ใช่อังกฤษที่แสนจะมาระเบิดฟอร์มได้ ลูกน้องยืนกันอยู่ทุกมุมเสา แล้วไหนอะบอกเพื่อนเยอะ แนะนำให้แสนสักคนสิ แสนอยากมีแฟนน”

เจ้าตัวเป็นสายปาร์ตี่มาก่อน สมัยเรียนหนังสือก็เที่ยวจนโพรโมเตอร์ในแต่ละคลับต้องเชิญให้ไปนั่งโต๊ะที่ดีที่สุดในร้าน เพราะทุกครั้งที่แสนวิเศษมา หล่อนสนุกสนาน มีออว่าของความสดชื่น ทำให้คนรอบข้างมีความสุขได้เสมอ

“ก็สร้างสีสันหน่อยสิ มีแต่คนแก่ยืนคุยกันเป็นงานล้มมมาเขียวเดี่ยวออกไปเดินก็มีหนุ่มๆ มาเสนอตัวเองแหละ”

ประกาศิตยิ้ม รู้ดีว่าถ้าหากกับแสนวิเศษขยับแข้งขยับขา ก็จะมีคนออกมา แต่นี่คงยังคุมเชิงกันอยู่

“เดี๋ยวคนบ่นนะว่าคุณแสนจัดงานได้น่าเบื่อ ไม่กลัวเสียชื่อหรือ”

ได้ยินแบบนี้แสนวิเศษก็กระดกเครื่องดื่มพรายพองหมดแก้ว แถมยังกระดกนิ้วให้ประกาศิตส่งเครื่องดื่มของเขาให้หล่อนอีก

“เร็วสิคะ” เมื่อเห็นชายหนุ่มยึกยัก สาวสวยก็ยิ่งเร่ง “พี่พกเอามาเลย ขอแสนเต็มพลังก่อน ออยากได้สนุกขนาดไหน เดี่ยวจัดให้”

ประกาศิตได้ยินแบบนี้ก็รีบเอามือไขว้หลังก้มหัวให้ราวกับแสนวิเศษเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์ ส่วนเขาเป็นข้าทาสผู้ต่ำต้อย อีกคนก็ไม่ได้ยี่หระ หยิบแก้วเครื่องดื่มมาแล้วดื่มหมดในเวลาอันรวดเร็วก่อนจะส่งคลัตช์ของหล่อนให้เขาถือไว้ระหว่างพยักหน้าเรียกพนักงานของตนเองเข้ามารับคำสั่ง

“บอกนักร้องหน่อย พี่จะแจมบนเวที”

ไม่นานนักร้องในตำนานที่ได้รับการว่าจ้างมาเปิดมินิคอนเสิร์ตในงานก็ประกาศเรียกชื่อเจ้าของบริษัทคนสวยให้ขึ้นมาเป็นแขกรับเชิญ

บนเวที ใหม่ๆ ที่ปกติไม่ชอบให้ใครขึ้นมาร่วมร้องเพลง แต่หากขึ้นชื่อว่า ‘แสนวิเศษ’ แล้ว มั่นใจได้ว่าจะไม่ทำให้เสียบรรยากาศ มีแต่จะเพิ่มความสนุกให้คำคืนนี้เสียอีก

“โอ๊ยๆ ที่ยืนเปล่งออว่าอยู่ตรงนั้นไชน้องแสนคนสวย แม่งงานวันนี้ใหม่ครับ ให้เกียรติขึ้นมาร่วมร้องเพลงกับพี่หน่อยเร็ววว”

สิ้นเสียงศิลปินชื่อดังก็มีเสียงเชียร์ของหนุ่มๆ ในงานทันที ใครที่เคยรู้จักหรือได้ยินกิตติศัพท์จะรู้เป็นอย่างดีเลยว่าลีลาเด็ดดวงขนาดไหน ที่เคยเห็นก็อยากดูอีก ที่ยังไม่เคยพบก็อยากรู้ว่าจะเป็นอย่างไรอย่างที่เขารู้ว่ากันไหม

สาวร่างย้าวยาวไม่ปฏิเสธ แต่กลับยิ้มหวานเรียกเสียงช๊ดช้ำดจากผู้ชายได้ทำงานก่อนจะก้าวขึ้นเวทีไป เล่นเอาไปรมากรที่ยืนดูอาการระหว่างแสนวิเศษกับประกาศิตอยู่ถึงกับมองตาค้าง

“ตัวจี๊ดเลยนิ ใช้ได้” หนุ่มใหญ่วัยสามสิบแปดพิมพ์ เขาไม่ได้ระแวงความสัมพันธ์ระหว่างประกาศิตกับแสนวิเศษแม้แต่น้อย จำได้ตั้งแต่ที่เพื่อนบิดาเอ่ยถึงว่าอีกคนแต่งงานแต่งงานไปแล้วเป็นปี และหลังจากแยกกัน เขาก็ให้ชานนท์ซูดคุยสิ่งที่ยากรู้ขึ้นมาจนสบายใจว่าแสนวิเศษเป็นเพื่อนสนิทกับทั้งสามีและภรรยาเท่านั้น แต่ไอ้ที่กำลังทำเขาของขึ้นแบบไม่รู้ตัวต่างๆ ที่ไม่ได้เป็นอะไรกันอยู่ตอนนี้ก็ไอ้ท่าทางก้ำกั้น เบี้ยวจี๊ด เกรี้ยวร้อน สายจิ้งหะอยู่บนเวทีนั้นต่างหาก ยิ่งเห็นสายตาของหนุ่มรูปงามนามเพราะพ่อรวยทั้งหลายในงานยิ่งเริ่มจะไม่แฮปปี้ไปกันใหญ่ ไอ้พวกนั้นบางคนอายุเด็กกว่าเขาเป็นสิบปีด้วยซ้ำ

“ไปเอาแชมเปญมาสิ”

เพราะเห็นว่าเมื่อก็หล่อนดื่มได้ทีเดียวสองแก้วรวด ท่าทางไม่เบาพอได้เครื่องดื่มตามสั่งมาแล้ว หนุ่มหล่อร่างสูงก็เดินเสียดชิดขอบเวทีไม่สนใจเหล่าบรรดาแฟนคลับแสนวิเศษที่จับจ้องพื้นที่ด้านหน้า ส่งดอกไม้บ้าง รอภาพหลุดบ้าง เพราะชุดที่หญิงสาวใส่นั้นน่าหวาดเสียว

เหลือเกิน

“ดีม่น้อยครับ” ไปรมากรยื่นแก้วขึ้นให้แสนวิเศษที่ยังขยับปาก ร้องเพลงอยู่บนเวที เปลี่ยนบรรยากาศเป็นทางการให้สนุกสนานได้ ในพริบตา อีกฝ่ายก็ยื่นมือมารับแก้ว ดีที่ชายหนุ่มสูงถึงร้อยเก้าสิบ เซนติเมตรเกินมาตรฐานชายไทย จึงทำให้ไม่ลำบากมากนัก

แวนตามีรอยยิ้มแทนคำขอบคุณให้คนที่บริการหล่อนเล่นเอา ไปรมากรยิ้มตาม ไม่วายเหล่มองคนรอบๆ ตัวว่าเขาทำอะไรที่ทำถูกใจ สรวลสรวย ก่อนจะหันบอกเลขาฯ เสียงเจ็บบขาดราวกับมีเรื่องด่วน เรื่องร้ายอะไร

“ไปเอาแซมเปญมาสดแนนด์บายรอไว้ตรงนี้ อย่านให้แก้วคุณแสน พร่อง”

“แสนมีคณขั้บรณะครับ”

ประกาศิตบอกไปรมากรหลังจากแสนวิเศษลงจากเวทีหนึ่งรอบ เพื่อเข้าห้องน้ำแล้วกลับขึ้นไปใหม่ รอบหลังนี้น่าจะไม่ใช่เพื่อสร้างความสนุกในงาน แต่น่าจะเพราะความสำราญส่วนตัวล้วนๆ

“นี่ถ้าผมไม่ต้องไปรับแพร ผมจะรอเอาแสนกลับบ้านเอง”

ประกาศิตสายหัว ตอนนีเพื่อนสนิทของเขาน่าจะเมาได้ที่ ดีที่มี เพื่อนรุ่นพี่ที่เขาเองก็รู้จักคุ้นเคยอยู่ นีวเรียวกดหาเบอร์คนขับรถของ หญิงสาวแล้วกดส่งให้ชายหนุ่มอีกคนผ่านแอปพลิเคชันทางโทรศัพท์

“ไม่เป็นไรครับ พกไม่ต้องห่วง เดียวพี่ดูแลเอง คุณทำไม่ได้เมาทั้งตัวนิครับ” ผ่านโลก ผ่านคน ผ่านผู้หญิงมาเยอะ เขารู้ว่าแสนวิเศษแค่สนุก แต่ไม่ได้ควบคุมตัวเองไม่ได้

“ไม่ทิ้งหรอกครับ แสนคอแข็ง แต่บางทีชอบสนุกเกินไป แล้ว...” คราวนี้ประกาศิตโน้มตัวเข้าหาไปรมากรเหมือนจะพูดความลับ จนอีกคนต้องเขยิบเข้าหา

“...แสนอยู่เมืองนอกนาน เมาแล้วบางทีคนมากอด แสนก็ไม่ถือสา แต่ผู้ชายมันคิด ผมฝากพี่ด้วยนะครับ”

ไปรมากรไ้ได้ยินแบบนั้นก็ยิ้มในหน้าก่อนจะปรับสีหน้าหล่อเหลาให้เป็นปกติ “พกไม่ต้องห่วงครับ พี่อยู่ด้วยใครก็คงไม่กล้า ยังไงฝากพกบอกคุณแสนไว้หน่อยว่าให้พี่ดูแล เดี่ยวเฮียวใส่พี่ขึ้นมาจะยุ่ง”

“ได้ครับๆ”

ประกาศิตไ้ได้ยินแบบนั้นก็พยักหน้ารับ กวักมือเรียกแสนวิเศษที่กำลังถ่ายรูปร่วมกับคนรู้จักในงาน มีแก้วแชมเปญติดมือไม่ได้ห่างตาหวานยิ้มเป็นประกายนิดๆ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่ยังพูดรู้เรื่องอยู่

“ว่าไงคะพี่พก”

“พี่จะกลับแล้ว แสนยังสนุกอยู่ใช่ไหม” ประกาศิตหมุนข้อมือดูเวลาอีกรอบ เขาควรจะต้อออกจากที่นี่ไ้แล้วหากต้องการไปปรับแพรชมนพู่ให้ทัน

“พี่ฝากแสนไว้กับพี่ภรรยา”

แสนวิเศษหันมองคนตัวสูงปรี๊ดครู่หนึ่ง ยิ้มให้เขาบางๆ เล่นหูเล่นตาเบาๆ เพราะอารมณ์ดีมากกว่าปกติ แต่ไม่วายพูดจาตรงๆ ตามประสา อีกทั้งเป็นการบอกหนุ่มคนใหม่ว่าหล่อนไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

“แสนดูแลตัวเองไ้ นะคะพี่พก ไม่ต้องให้ใครมาเป็นเบบี๋ซิสเตอร์”

“พี่รู้ๆ แต่ผู้ชายมันเยอะ เอน่า ให้พี่สบายใจนะ เดี่ยวเป็นไรขึ้นมา อาสันต์ขบหัวพี่ตายเลย”

แสนวิเศษก็ไ้แต่พยักพเปิดตตปัญหา ไม่อย่างนั้นประกาศิตคงบ่นอีกยาวตามประสาคนรักน้องหวงน้อง ไม่วายหันไปสั่งเสีกับคนตัวใหญ่อีกครั้งก่อนกลับ

“ฝากด้วยนะครับพี่ภรรยา”

“ครับ”

พูดจบคนต้องไปรีบเมียก็หมุนตัวเดินออกไปทันที

ไปมารกรยื่นแซมเปญแก้วใหม่ที่ซานนทที่ส่งให้ให้แสนวิเศษแทนแก้วที่อยู่ในมือ อยู่กับไปมารกรเสียอย่าง เขาไม่เสียเวลาไปกับการเติมเหล้าในแก้วหรือ

“อีกแก้วไหมครับ”

“แสนมันแล้วค่ะ พอดีกว่า”

“ผมอยู่ เต็มที่เถอะครับ มีเบอร์คนขับรถคุณแสนแล้ว เดี่ยวถ้าไม่ไหวผมโทร. เรียกให้”

ไม่ได้จะมอมสาว แต่แค่อยากเห็นหล่อนตอนเป็นตัวของตัวเอง เต็มที่ เขาว่ากันว่าคนเมาจะแสดงด้านที่แย่ที่สุดออกมา ถ้าเขาเห็นแล้วยังรับได้ เขาจะได้รักต่อ

“เต็มที่ยังไง เดี่ยวแสนก็ต้องคุมลูกน้องเก็บงาน”

หน้าสวยอยู่ แต่ก็จิบเครื่องดื่มที่นุ่มหล่อส่งมาให้ ท่าทางสองจิตสองใจเหลือเกิน หลังๆ พอทำงานกลางคืน หล่อนก็ปาร์ตี้น้อยลงไปโดยปริยาย นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้สนุกแบบนี้

“สนุกสักวันสิครับ ถ้าลูกน้องคนไหนเก็บไม่ถูกใจ พู่งนี้เซ็กบิลก็ยิ่งไหว คุณแสนจะได้รู้ด้วยว่าเด็กมันทำงานเองดีจริง หรือเพราะมันทำตามคำสั่งเรา”

แสนวิเศษหันมองหน้าคนหล่อที่ทำเหมือนไม่สนใจหล่อนนิดหนึ่ง ตาเขามองบรรยากาศด้านหน้าแบบไม่โฟกัสอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่งจริงอย่างไปมารกรว่า หล่อนคอยคุมลูกน้องทุกฝีก้าว ลองปล่อยให้ทำเองดูบ้างสิจะเป็นอย่างไร

“ถ้างั้น...” หญิงสาวตั้งท่าจะบอกเขาว่าฝากเนื้อฝากตัวด้วย แต่แล้วก็ต้องแปลกใจมากกว่าเมื่อเขายื่นมือออกมา

“เอากะเป๋ามาครับ เดี่ยวผมดูให้ คุณแสนไปสนุกเถอะ ถ้าหาผมไม่เจอก็เรียกซานนทที่ได้ตลอด”

เลขาฯ ทำทางคล่องแคล่วก้าวเข้ามาเพื่อแสดงตัว ยิ้มในใจ นี่
ถ้านายใหญ่ของเขาแนะนำเขาแบบนี้ สงสัยนอกจากคุณแสนจะมีห้อง
ที่ The Wealth แล้ว จะได้ที่ทางบางอย่างในชีวิตของไปรมากรเสียละ
มัง

“เกรงใจค่ะ” ปากบอก แต่แวตาทหวนมีประกายสนใจ ผู้ชาย
คนนี้รู้วิธีทริตผู้หญิงจริงๆ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ผมไม่ได้ถือ เดียวชานนท์นี่แหละเป็น
คนถือให้”

คนไม่เคยกระดิกตัวทำอะไรเองบอกหน้าตาเฉย จนคนสนิท
ต้องปราดเข้ามาออกหน้าว่าเขาเต็มใจรับใช้ผู้หญิงของนาย จะว่าไป
ไปรมากรก็ไม่เคยให้เขาเข้ามายุ่งกับใคร แสนพิเศษก๊ี้ละคนแรก

“ครับคุณแสน ผมดูแลกระเป๋าให้เอง มีอะไรถ้าหาคุณกรไม่เจอ
เรียกผมได้เลยครับ”

พูดจบก็ก้มหัวรับทันที อากาไปรมากรเป็นแบบนี้เขาบอกเลย
คุณแสนไม่รอด!!

รักที่ 3

หาเรื่อง

“เฮ้อ” เสียงถอนลมหายใจของคนข้างๆ แผ่วหวานจนไปรบกวนรตองหันไปดู “แสนหมดแรง”

“คุณแสนอดมาก”

ไปรมากรบอก เขาอยู่เป็นเพื่อนหล่อนจนงานเลิก แต่จนแล้วจนรอดแสนวิเศษก็ยังไม่ยอมกลับบ้าน ยืนกรานที่จะดูแลลูกน้องหรือถอนเคลียร์งานให้เรียบร้อย ทำให้เพลย์บอยหนุ่มใหญ่จำต้องอยู่เป็นเพื่อน แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็เป็นไปด้วยความเต็มใจ แลกใจตัวเองเบาๆ เหมือนกัน เพราะหากเป็นผู้หญิงอื่นมาทำท่ามากดิ่งเซง ต่อให้สวยแค่ไหน เขาก็เท ไม่มาตามดูแลแบบนี้

“มันเหมือนกันคะ คุณกรไหวนะคะ ดีสามแล้ว”

“ไหวสิครับ เมื่อก่อนผมลากยาวถึงเช้าบ่อยๆ” คนได้รุ่งเป็นกิจวัตรบอก เขาผ่านชีวิตมาทุกรูปแบบ โชกโชนแค่ไหนไม่อยากจะเล่า กะอีแค่รอแสนวิเศษถึงดีสามถือเป็นเรื่องธรรมดาตามาก

“นี่แสนทั้งมัน ทั้งง่วง” หญิงสาวบอกตามความจริงปนอ่อนน้อยๆ แต่ยังคงควบคุมตัวเองอยู่ทุกประการ

“แล้วยังไงดีเรื่องคอนโด ยังไงจะมีโอกาสได้ย้ายเข้าเร็วๆ ไหมครับ”

จากที่อยากปิดดีลเรื่องลูกบ้าน ตอนนี้ไปมารออยากเปิดสัญญาใหม่กับเพื่อนบ้านมากกว่า “อยากจัดงานขึ้นบ้านใหม่ของเราจะแะ”

“แสนบอกคุณกรแล้วไหมคะว่าคุณพอให้แสนหารูมเมต แสนจะไปหาจากไหน” พอเริ่มมีนั้นก็เริ่มบ่นเรื่องนี้อีกรอบ “รูมเมตที่ไหนคะที่จะต้องไม่อยู่บ้านกวนใจแสนเลย”

คนสวยโอดครวญจนหนุ่มใหญ่สงสาร เพราะเข้าใจหัวอกคนอยากอยู่คนเดียวดี

“ลองประกาศในเฟซบุ๊กสิครับ คุณแสนน่าจะมีแฟนคลับเยอะอยู่”

ได้ยินแบบนี้สาวสวยก็ตาเป็นประกาย ทำไมหล่อนนึกไม่ถึงเลยว่าประกาศหารูมเมตได้จากทางสื่อออนไลน์ ยิ่งทางเฟซบุ๊กยิ่งเห็นความเชื่อมโยงของคนที่ติดต่อเข้ามาว่าเป็นเพื่อนกับใครที่หล่อนรู้จักบ้าง สืบประวัติก็ไม่ยาก

“ทำไมคุณกรฉลาด”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว มองหน้าคนสวยที่สติไม่ครบถ้วนนิดหนึ่ง พุดแบบนี้ ตอนแรกคิดว่าเขาโง่เหรอ แต่ก็ไม่ได้ถือสาหาความ มองเสียวน้ำของผู้หญิงคนนี้แล้วยอมรับว่าความรู้สึกคราวแรกเห็นกับตอนนี้ห่างกันมากโข วินาทีแรกที่สะดุดตาคงเป็นเพราะรูปลักษณ์ภายนอกดึงดูดใจ ยิ่งคนชอบของสวยๆ งามๆ ดูแพ่งเหมาะกับคนรสนิยมดีอย่างเขาไปตั้งแต่หัวจดเท้าแบบนี้ยิ่งถูกจริต แต่พอได้พุดได้คุยกลับพบว่าแสนพิเศษนั้นยิ่งอยู่ด้วยยิ่งน่าค้นหา

“แสนคิดไม่ถึงจริงๆ ด้วยคะ” ว่าแล้วสาวสวยที่นั่งรอคนขับรถอยู่ที่ลิโอบปี้ก็หยิบมือถือขึ้นมาดู

“นี่...รับสมัครรูมเมตเพศหญิง ร่วมอาศัยเพนต์เฮาส์สามห้องนอนที่ The Wealth คุณสมบัติหลัก หนึ่ง อยู่บ้านเดือนหนึ่งไม่ถึงสิบวัน สอง รสนิยมดี สาม รักความสะอาด สี่ อยู่อย่างสงบ” คนสวยที่เขา

นั่งมองหยุดพิมพ์ เงยหน้าสบตาเขา เหมือนจะหยุดหายใจกันไปทั้งคู่
วูบหนึ่ง ก่อนที่แสนวิเศษจะกะพริบตาตื่นจากภวังค์ “เอาอะไรอีกดีคะ
คุณกร ต้องเขียนแบบไหนอีก แสนถึงจะได้รู้มเมตที่ไร้ตัวตน”

ได้ยินแบบนี้ไปปรมากรก็ดึงโทรศัพท์ออกจากมือหญิงสาว
โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันได้ขัดขืน

“มานี่ ผมพิมพ์ให้...” ชายหนุ่มอ่านทวนสิ่งที่แสนวิเศษพิมพ์
ค้างไว้ แล้วเพิ่มข้อเสนอจนใจให้ต่อ “ห้า ถ้าเช่าห้องไว้เก็บของเฉยๆ
จะลดราคา” ไปปรมากรพิมพ์ด้วยความเร็วที่แสนวิเศษอึ้งไม่น้อย โหน
ว่าจะสลิป ทำไมใช้มือถือคล่องจัง “คุณแสนจะคิดค่าเช่าเท่าไร
บอกมาผมจะพิมพ์ให้”

“แปดพัน”

“อะไรนะครับ!” ไปปรมากรนึกว่าตัวเองหูผาด “แปดหมื่นใช่ไหม”
จริงๆ ในฐานะเจ้าของ เขาว่าแปดหมื่นยังถูกไปด้วยซ้ำสำหรับ
ห้องของแสนวิเศษที่มีตารางเมตรน้อยเป็นรองแค่ห้องของเขา แต่เอา
เถอะ เจ้าตัวคงอยากได้คนเช่าไวๆ

“แปดพันคะ แสนจะปล่อยเช่าที่แปดพัน คุณกรกดโพสต์เลย
คะ”

ได้ยินแบบนี้ไปปรมากรจะทำอะไรได้ นอกจากทำตามคำสั่งคน
สวยของเขา ไม่วายนึกว่าผู้หญิงคนนี้ใจถึงเป็นบ้า เอาห้องราคาเป็น
ร้อยล้านมาปล่อยเช่าเดือนละแปดพัน แต่ก่อนที่จะส่งมือถือคืนให้
เจ้าตัว สัญชาติญาณเสียร้ายก็กลับมาทำงานอีกครั้ง

“นั่นผมกดแอกเคานต์คุณแสนแอดเฟรนด์ผมเลยนะ เตียวผม
ช่วยแชร์ จะได้ย้ายมาอยู่ด้วยกันไวๆ ใจครับ”

“คะๆ เตียวแสนให้เลขาฯ คุณแม่ส่งเมนูให้คุณนนท์นะคะ”
ปากคุยกับเขาผ่านบลูทูท แต่มือพิมพ์ข้อความสั่งเลขาฯ ของ

มารดาผ่านแอปพลิเคชันไลน์ที่ติดตั้งอยู่ในโน้ตบุ๊ก พลังเริ่มไม่แน่ใจว่าเหตุใดหล่อนต้องมานั่งทำอะไรแบบนี้

“ก็แสนไม่ได้ดูงานของ The Perfect Plan ที่แสนมาทำให้ประสานให้ เพราะแสนสเปเชียลเซอร์วิซให้คุณป่านะคะคุณกร”

กลายเป็นว่าตระกูลปวีรบรรตแทบจะผูกขาดการจัดงานเลี้ยงที่มีทั้งหมดกับทั้งบริษัทแม่ของบิดามารดา และบริษัทลูกของหล่อน จนตอนนี้ไปมารุกรโทรศัพท์ประสานงานการจัดเลี้ยงที่จะเกิดขึ้นที่บ้านปวีรบรรตเกือบทุกวันตั้งแต่ต้นเดือนหน้าเป็นต้นไป

ตาหญิงสาวจับจ้องอยู่ที่รายชื่อดีเจที่จะใช้หลังเที่ยงคืนในงานปีใหม่ คนวัยสี่สิบนี้เขาฟังเพลงแบบไหนกันนะ

“คุณกรอยากได้เพลงแบบไหนคะ ถ้าแสนให้ดีเจเอาเพลงแบบอิตีเอ็มจะไหวไหม”

ด้วยความที่คุยกันทุกวันผ่านแอปพลิเคชันไลน์บ้าง ผ่านโทรศัพท์บ้าง เจอกันบ้างสัปดาห์ละสองสามครั้งตอนหล่อนเข้าไปดูห้อง และเขาแะมาคุย ทำให้แสนวิเศษคุ้นเคยกับชายหนุ่มมากขึ้น ยอมรับรู้ว่าเขาจีบ บ่อยครั้งที่หล่อนเองก็เปิดทางให้ แต่ยังไม่ขยับความสัมพันธ์ไปมากกว่าการเป็นคนรู้จักที่คุ้นเคยกัน

“รุ่นผมก็ยังไหวครับ ยังไม่สี่สิบตี”

ไปมารกรลกอกตา นี่คิดว่าเขาแก่ขนาดไหนริถึงจะฟังเพลงแบบวัยรุ่นไม่ได้ เมื่อหลายเดือนก่อนเขายังพานางแบบหุ่นเซ็กซี่ไปงานคอนเสิร์ตอิตีเอ็ม สนุกจนยังลืมไม่ลง “แต่อย่าเลย จะให้ติตเลเซอร์ในบ้านบิลด์อาร์มรณ์เพิ่มเดี๋ยวคุณแม่จะหัวใจวาย” ชายหนุ่มบอกแบบติดตลก เรียกเสียงหัวเราะจากสาวงามได้ด้วย อีกอย่างเขามีแผนสองในหัวแล้วด้วย ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องเสียคือๆ

“คุณแสนอยู่ไหน ไปทานข้าวกลางวันกันดีกว่าครับ วันก่อนเพื่อนผมบอกมีร้านอาหารเปิดใหม่อยู่ชอยสามแก้ว อาหารไทยโบราณ

ไปชิมกันไหมครับ”

จะจับคนทำงานวงการนี้ก็ต้องเอาเรื่องแบบนี้มาล่อ เขามั่นใจว่าทำยที่สุดแสนวิเศษก็ต้องกลับไปรับช่วงธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจจับจัดเลี้ยงของที่บ้าน จับเฉพาะงานกลางคืนแบบที่ทำอยู่ไปตลอดไม่ได้หรอก แล้วจากที่เห็นหล่อนโพสตรูปในไอจีก็มีแต่รูปอาหารกับงานปาร์ตี้ บ่งบอกบุคลิกความชอบชัดเจนจนเขาไม่ต้องเดาก็จับทางได้

“ร้านอรรถรสปะคะ ไม่ใหม่แล้วนะคะ เปิดมานานแล้ว” คนที่อยู่ในวงการอาหารบอก ได้ยินชื่อเสียงทั้งการตกแต่ง ทั้งการวางธีมของร้าน เรื่อยไปจนถึงรสชาติอาหารที่ว่ากันว่าโบราณจริงจังมาพักใหญ่ “แต่แสนยังไม่เคยชิมเหมือนกันคะ”

คนที่ทำงานมาเกือบทุกวันเข้าปีที่สามบอก จะหาเวลาจากไหนไปกิน ทุกวันนี้หากว่างแสนวิเศษก็จะเข้าครัวเอง ทำเมนูที่อยากกินเอง นอกเหนือจากนั้นหล่อนก็ให้ร้านในเครือข่ายของที่บ้านที่มีมากกว่าสิบแบรนด์มาส่งให้วันไปเรื่อย ไม่มีเบื่อ หรือถ้าอยากได้เมนูพิเศษแม่ครัวที่บ้านก็พร้อมทำมาให้คุณหนูแสนตลอด เพิ่งจะมีหนุ่มมาชวนกินข้าวก็คนนี้ อดคิดไม่ได้ว่าเขาเข้ามาในเวลาที่เหมาะสม หากดาหน้ามาจับแบบนี้เมื่อหกเดือนหรือหนึ่งปีก่อน หล่อนอาจจะตัดบัวไม่เหลือใยแล้วก็ได้

“แล้วคุณกรไม่ประชุมหรือคะ ไหนบอกแสนว่าจะเรียกทีมมาร์เกตติงมาคุย” จำได้ว่าเขาไลน์มาบอกตอนเช้าว่าตื่นแล้วและมีประชุมกับทีมการตลาดแต่เช้า ซึ่งแน่นอนว่าตอนนั้นแสนวิเศษยังนอนอูตุอยู่บนเตียงด้วยซ้ำ

“คุยเสร็จแล้ว ผมถึงออฟฟิศตั้งแต่แปดโมงนะ งานจบไปตั้งครึ่งชั่วโมงแล้วครับ”

“ทำไมคนรุ่นคุณกรตื่นเช้าจัง เมื่อคืนนอนแสนถึงบ้าน คุณกรยังนอนไลเนอร์อยู่เลย”

แสนวิเศษแปลกใจ เมื่อวานหล่อนมีอีเวนต์ที่ต้องไปคุมเอง กว่า จะกลับถึงบ้านก็เกือบตีสาม พอตีกับที่เขาไลน์เข้ามาหาว่าถึงบ้าน หรือยัง หล่อนยังถามกลับไปเลยว่าทำไมไม่หลับไม่นอน ทางนั้นบอก กลับมาว่าตื่นมาดูแข่งเทนนิส ก่อนจะบอกให้หล่อนอาบน้ำแล้วนอน หลับฝันดี

“อืม”

ไม่รู้จะตอบยังไง เขาตั้งนาฬิกาปลุกไว้ คาคณะเนเอาเองว่า หญิงสาวจะถึงบ้านก็โมงเพื่อที่จะได้ส่งข้อความราตรีสวัสดิ์กับเจ้าตัว ซึ่งน่าจะประทับใจมากกว่าการทิ้งข้อความไว้ในแอปตั้งแต่ห้าทุ่มแล้ว รอให้เจ้าตัวมาเปิดอ่านเอาเอง

“ทานไหมครับ ผมไปรีบ”

“ไปก็ได้ค่ะ” อีกคนปิดคอมพิวเตอร์ที่ทั้งๆ ที่เพิ่งเข้าออฟฟิศมาได้ แค่หนึ่งชั่วโมง อยู่ดีๆ ก็มีคนขับรถมาพาไปชิมอาหารร้านที่อยากกิน แถมวันนี้หล่อนไม่มีงานอะไรเร่งด่วน นอกจากงานเลี้ยงของที่บ้านเขา ไปกินข้าวกับชายหนุ่มก็ดีเหมือนกัน จะได้คุยรายละเอียดไปด้วยเสีย เลย

“งั้นอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงเจอกัน จริงๆ ถ้ารถไม่ติด สิบห้านาที ก็ถึงครับ”

ได้ยินแบบนั้นแสนวิเศษก็หยิบกระเป๋าเครื่องสำอางในลิ้นชัก ออกมา เดินเข้าห้องน้ำในห้องทำงาน ชับหน้าสวยเอาความมั่นใจที่เกิ ดขึ้นออก ตบแป้งใหม่เบาๆ เต็มปากให้ชัดขึ้น ใช้นิ้วเรียวยาวสาางผมที่ ไดรฟ์เป็นลอนสวยงามก่อนจะรวบเป็นหางม้าให้ทั้งตัวเป็นพวงสวย หมุนซ้ายขวามองตัวเองในกระจก ใช้เวลาไม่ถึงสิบห้านาทีก็จัดการ ตัวเองเรียบร้อย โชคดีที่วันนี้ไม่มีงานนอกสถานที่ หล่อนเลยเลือกใส่ เสื้อคลุมแขนเว้าสีชาวกับกระโปรงชั้นจับเดรปเก้เก้ที่เพิ่งลงมา จากรันเวย์ของมิวมิว ตัดลุคกับรองเท้าผ้าใบสีชาวดิออร์แบบชิคๆ

ตามสไตล์ของหล่อน เมื่อสำรวจความเรียบร้อยเสร็จสรรพก็พอดีกับ
ที่กิริดา เลขาฯ สาวเปิดประตูเข้ามา

“เคาะตั้งนาน พี่แสนอยู่ในห้องน้ำนี่เอง”

หญิงสาวพยักหน้ารับ เก็บชุดเครื่องสำอางที่มีสแตนดีย์บายไว้
ในที่ทำงานเข้าที่เก่า ก่อนจะถามคนที่เข้ามาในห้องทำงานหล่อน

“มีอะไรก็พี่”

“มีแขกมาพบค่ะ”

“ใคร”

แสนวิเศษเสียงหัว หล่อนจำได้แน่นอนว่าไม่มีนัดใครวันนี้ นี่ถ้า
เกิดมีขึ้นมาแล้วลืมคงต้องขอให้ไปมารากรร หรือไม่ก็ต้องยกเลิกนัดเขา
แค่คิดเจ้าตัวก็หิบบโทรศัพท์หมายจะบอกอีกคนให้รู้ตัวก่อน

“เขาบอกเขาชื่อไปมารากร ลูกชายท่านผู้หญิงมาติกาค่ะ”

กิริดาออกไปหน้าแดงไป ก็ผู้ชายคนที่มาขอพบพี่แสนวันนี้หล่อ
บาดใจ หล่อนเห็นเขาในคอลัมน์สังคมบนหน้าหนังสือพิมพ์ตั้งแต่สมัย
เรียนประถม อีกฝ่ายติดเฝอเซเลบเนื้อหอมมาตั้งแต่ตอนนั้น เป็นบุคคล
มีชื่อเสียงป็นชื่อเสียง คงดารานางแบบเบอร์หนึ่งของเมืองไทยมาทุกยุค
ทุกสมัย ถ้าคำนวณไม่ผิด เขาน่าจะใกล้สี่สิบอยู่รอมร่อ แต่ทำไม
หน้ายังหล่อตึง พุงเพ็งไม่มีไขมันให้เห็นสักนิด ทำทางเหมือนคนอายุ
สามสิบต้นๆ ด้วยซ้ำ

“ใช่ลูกชายท่านผู้หญิงที่จงงานแรงงานคุณวสาทั้งเดือนใช่ไหม
ค่ะ” ออยู่ดี ๆ ท่านผู้หญิงมาติกา ปรีวรอต ก็เล่นบู้กให้ทั้งสองบริษัท
จัดงานเลี้ยงให้ แคเฉพาะในช่วงเดือนธันวาคมนี้ก็ปาเข้าไปจัดงานแล้ว

“ใช่”

หญิงสาวหมุนนาฬิกาข้อมือดู พบว่ายังไม่ถึงสิบห้านาทีคืออย่าง
ที่เขาบอกด้วยซ้ำ นี่เขาขั้บรถยี่ห้ออะไรกันถึงได้มาไวแบบนี้ “ทำไม
มาเร็ว” พุดเหมือนถามตัวเอง อีกฝ่ายก็ไม่ทันได้ฟังเช่นกัน ถามแต่

เฉพาะสิ่งที่ตัวเองอยากรู้

“พี่แสนนัดกับเขาเหรอกะ หนูไม่เห็นในตาราง” หญิงสาวเสียววบ นึกว่าตัวเองทำอะไรบกพร่อง

เจ้านายสาวแสนสวยสายหน้าเดี๋ยะ หยิบคัลต์ซึ่ที่วางบนโต๊ะกับคอมพิวเตอร์เครื่องบางเฉียบเดินสวนออกไป “นัดแทรก เขาเพิ่งโทร. มาเมื่อกี้”

อธิบายให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะปกติหล่อนมักจะแจ้งเลขาฯ ลงนัดเสมอ และส่วนใหญ่ผู้ว่าจ้างก็จะคุยกับโพรเจกต์แมนเนเจอร์ของแต่ละงาน ไม่ใช่เจ้าของบริษัทอย่างหล่อน “เดี๋ยวก่อนออกไปธุระนะ มีอะไรโทร. เข้ามือถือละกัน”

หญิงสาวอดยิ้มไม่ได้เมื่อเดินออกมาหน้าห้องทำงานของตัวเอง เพราะแทนที่ไปมารการจะนั่งดี ๆ ที่โซฟาปรับแขก กลับยืนแปะสะโพกไว้ที่ขอบโต๊ะทำงานของเลขาฯ หล่อน เขาดูสบายๆ ในเสื้อยืดคอกกลมสีขาวยุ่ ทับด้วยเบลเซอร์สีน้ำเงินสด กางเกงสแล็กยาวแค่ข้อเท้าสีแดงเลือดหมู ผมเผ้าไม่เรียบแปล้เหมือนทุกวัน แต่ที่ทำหล่อนหน้าแดงช้ำน ไม่ใช่ความดุติของเขา ทว่าเป็นเพราะไปมารการยืนดูคอมพิวเตอร์มองหล่อนอยู่ต่างหาก ผู้ชายอายุสามสิบแปดยังกินอมยิ้มกันอยู่อีกเหรอก!

“โห วันนี้วัยรุ่นนะคะ”

ในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมาหล่อนเจอเขาหลายครั้ง แต่ยังไม่เคยเห็นชายหนุ่มแต่งตัวแบบนี้ รับผิดชอบเขาแล้วหลบตาเป็นประกายของชายหนุ่มที่มองมา ทักเสร็จเขาก็ลุกขึ้นยืน ทิ้งอมยิ้มที่เหลือแต่ก้านลงถังขยะใกล้ๆ ยื่นมือไปรับคอมพิวเตอร์มาให้ โดยที่แสนวิเศษก็ไม่ได้ขัดขึ้นให้อีกคนเสียน้ำใจ

“ใส่บ่อยจะตาย อยากรู้อะไรก็ถามสิครับ”

เรื่องขยันอ่อยนี่ขอให้ออก ไม่งั้นเขาไม่ได้ตำแหน่งเพลย์บอย

ตัวพ่อที่ครองความโสดมาได้ถึงทุกวันนี้หรือก ตลอดเวลาที่ผ่านมายุค
ได้เต็มปากเลยว่าถูกใจผู้หญิงคนนี้ เรื่องรูปลักษณภายนอกไม่ต้อง
พูดถึง แสนวิเศษเป๊ะตั้งแต่หัวจดเท้า รสนิยมเป็นเลิศ กิริยามารยาท
พอเหมาะพอเจาะ เขาไม่ได้ชอบผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่ก็ไม่ได้
พิศวาสพวกเปรี้ยวจัดเกินงาม ต้องเข้าสังคมเก่ง ดึ่มได้ ดูแลตัวเองเป็น
แต่ก็มีความน่ารัก ออดอ้อนออเซาะเขา จนชานนที่ยังเปรยอยู่บ่อยๆ
ว่าไปรมากรไม่มีวันหาเมียได้เพราะเรื่องเยอะ เลือกมาก แต่ดูเหมือน
ว่าพอมาเจอแสนวิเศษ ผู้ช่วยมือขวาทำท่าจะกลับคำ เพราะเจอคน
ตรงใจเขาไปซะหมดทุกอย่าง

...

‘สงสัยนายจะไม่ได้ทำตามที่ตั้งใจไว้’ ชายหนุ่มหยิบแฟ้มที่
เจ้านายเซ็นเสร็จเรียบร้อยออกมาจากตรงหน้าไปรมากร ออย่าว่าแต่
ส่งแฟ้มคืนเลย แค้ปิดแฟ้ม เจ้านายเขายังไม่กระดิก

‘อะไร’ เขาหันขวับทำเสียงเข้มใส่ลูกน้อง อารมณ์กำลังดีเพราะ
เพ็งวางสายจากแสนวิเศษไปเมื่อครู่

‘ก็ที่ว่าอยากออกมาอยู่คนเดียวเรื่อยๆ เพราะยังไม่อยากมีเมีย’

‘ไม่ใช่ไม่อยากมีไวย แค้ยังไม่เจอคนถูกใจ’

‘แต่เนี้เจอแล้วนิครับ’ แสนรู้ไปซะทุกเรื่อง ชานนที่กระเซะถาม
เพราะได้รับคำสั่งจากท่านผู้หญิงมาติกาให้สำรวจอาการบุตรชาย
กับแสนวิเศษว่าจะมีโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์กันหรือไม่

‘รู้มาก ไปทำงานไป’

...

“นี่ก็บ่อยมากพอแล้วคะ” สัปดาหนี้เจอเขาเป็นวันที่สามแล้ว
เริ่มไม่แน่ใจเหมือนกันว่างานที่ต้องรับผิดชอบจำเป็นต้องเจอลูกค้ามาก
ขนาดนี้ หรือเพราะหล่อนเองก็อยากเจอเขา เลยรับน้งง่าย ๆ เสียหลาย
ครั้ง

“ไม่เห็นบ่อยเลยจริงๆ ออฟฟิศเราใกล้กันมากนะ คุณแสนย้ายมาอยู่ The Wealth เมื่อไหร่ มาทำงานด้วยกันยังได้”

ไปรมากรมายมือให้แสนวิเศษเดินนำ ไม่สนใจสายตาใครรู้ของคนในออฟฟิศที่มองมา ใส่ใจแต่คนข้างๆ เท่านั้น “หิวหรือยัง ผมนิโธ. สั่งอาหารเด็ดๆ ของที่ร้านไว้สองอย่างแล้ว”

ไม่ใช่เขาหรอก เป็นชานนที่อีกเช่นเคย พอแสนวิเศษรับนัด เขาก็รีบบอกให้เลขาฯ จัดแจงจองโต๊ะ หาข้อมูลและสั่งอาหารเลี้ยงที่นั่นที่ “อะไรบ้างคะ”

“เมี่ยงบัวหลวงกับผัดไท คุณแสนอยากทานอะไรอีก”

“หือ ขอไปดูเมนูที่ร้านดีกว่า แแสนึกไม่ออกว่าอยากทานอะไรว่าแต่ทำไมคุณกรมาเร็วจัง ลีบนาที่เอง นี่ขับรถหรือเครื่องบินคะ”

“ผมไม่ขับ” ไปรมากรบอกเรียบๆ ขณะรถลิฟต์ข้างๆ หญิงสาวเริ่มมีพนักงานเดินมารอเข้าลิฟต์ด้วยกันสองสามคน เห็นสายตาช่างสงสัยแต่ก็ไม่ได้นำพา

“ขับไม่เป็นเหรอกะ โธ่ แแสนสอนให้เอาไหม”

นี่ไง ชอบยกย่อนให้เขาหัวเราะแบบนี้ไง เขาถึงชอบอยู่ชอบคุยกับหล่อนัก

“ขับเป็น แค่นี้ก็จ๊วยจ๊วย”

ตามประสาคนไม่อยากจะกระดิกตัวทำอะไร มีเงินเขาก็ใช้เงินซื้อความสุขสบาย เรื่องอะไรต้องมาขับซื้อเท้าเหยียบเบรก เหยียบคันเร่ง หมุนพวงมาลัยให้เมื่อมือ

“ทำงานเหนื่อยๆ นั่งพักสบายๆ ไม่ดีกว่าเหรอกครับ”

แสนวิเศษพยักหน้าเสียวๆ รับฟังสิ่งที่เขาพูด แต่ก็หันไปรับไหว ลูกน้องที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่นานทั้งหมดก็ลงมาถึงด้านล่าง

ลูกน้องของหญิงสาวยังให้เกียรติ ไม่เดินแซงหน้าเจ้านายกับชายหนุ่มรูปงามที่ไม่รู้ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร ทว่าเก็บทุก

รายละเอียด เพราะรู้จักชายหนุ่มที่มารับเจ้านายดีว่าเป็นใครผ่านสื่อ
ต่างๆ ไอ้พี่แสนไม่ยอมมีแฟน เพราะนางรอข้างเผือกนี่เอง

“โน่น ชานนท์มารอละ”

ไปมารกรซี่ไปที่รถตรงหน้า แสนพิเศษถึงกับกะพริบตาถี่ รู้ดีว่า
ตระกูลปวิวรรตเจ้ารวมมหาศาลเป็นทุนเดิม ไม่ต้องรวมกับธุรกิจที่
ไปมารกรสร้างมาเป็นสิบปีซึ่งก็คงมีมูลค่าไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าคน
คนนี้จะซื้อรถยนต์ที่ขึ้นชื่อว่าราคาเหยียบร้อยล้านมาใช้

“มายบัค 62 แลนดอเล็ท ทำไมแสนไม่แปลกใจเลยคะ”

“แล้วทำไมผมไม่แปลกใจที่คุณแสนรู้จักรุ่นรถผม คนอื่นๆ ชอบ
ถามว่าใช่ห้ออะไร”

ความประทับใจในตัวแสนพิเศษพุ่งทะยานขึ้นไปอีกเมื่อหญิงสาว
บอกได้ทั้งยี่ห้อทั้งรุ่นของพาหนะที่ไปมารกรใช้ในชีวิต ซึ่งในเมืองไทย
มีนับคันได้ ไม่ใช่รถตลาดที่ใครที่ไหนก็รู้จัก

“แรกๆ แสนคิดนะคะ...” หญิงสาวพูดระหว่างเดินลงบันไดหน้า
บริษัทก่อนหันทักชานนท์ “คุณนนท์สวัสดิ์คะ” แล้วจึงเดินขึ้นรถที่
อีกฝ่ายเปิดประตูรอ โดยมีเจ้าของรถเดินประกบตามขึ้นมาติดๆ ไม่ได้
รู้เลยว่าแสดงออกถึงความคุ้นเคยกับเขามากแค่ไหน

“คิดว่าอะไรครับ”

“คิดว่าคุณกรคงขับพวกมาเซราตี ไม่ก็เฟอร์รารี อย่างแย้ก็รถ
โพล์สตู้ ไม่ก็เวลไฟร์เข้า”

คราวนี้ไปมารกรหัวเราะร่วน ใครจะไปใช้อะไรบ้านๆ เบๆ แบบ
นั้น คนอย่างเขาโดนเลี้ยงมาแบบดีที่ สุด ไม่ใช่ดีที่ สุดที่เงินซื้อได้อย่าง
ไร้เหตุผล แต่ต้องดีที่ สุดทั้งในเรื่องของการใช้งานที่สมประโยชน์และ
คุณภาพ

“ไอ้ย รถพวกนั้นนั่งสบายที่ไหน ผมทำงานหนักนะวันๆ ถ้าจะ
ต้องนั่งแห้งก็ในรถนานๆ ขออะไรที่มันสบายหูสบายตาหน่อยเถอะ”

“แต่นี้เกินเรื่องไปนะคะ แสนรู้มาว่าเขามีรุ่นที่ทำกับเมอร์เซเดส
ทำไมไม่ซื้ออะไรที่เข้ากับชาวบ้านได้ล่ะคะ” นักรถราคาเฉียดร้อยล้าน
คันเท่าบ้าน ไปไหนมาไหนไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเรียกสายตาของคน
ภายนอกได้ขนาดไหน

“แล้วทำไมผมต้องแคร์สายตาใคร ก็ถ้าผมมีความสุขแล้วไม่ได้
ทำให้ใครเสียหาย ผมก็จะทำ ถ้าคนจะหมั่นไส้ที่ผมซื้อรถราคาเท่านี้
ก็หมั่นไส้ไป เงินผมผมหามา ตอนหาที่ไม่มีใครช่วย ตอนใช้ก็ไม่ควร
มาวิจารณ์ จริงไหมครับ” หน้าหล่อเล็กคิ้วขึ้นเป็นเชิงถาม

อีกฝ่ายพยักหน้าเชิงเห็นด้วยทันที นึกฟังใจบุรุษคนนี้ หล่อแล้ว
ยังรู้จักคิด ดีกว่าพวกที่เคยเข้ามาใช้เงินจیبไปวันๆ

“เออจริง จั๊นแสนขอโทษนะคะที่เมื่อกี้เสียมารยาท”

ความน่ารักอีกอย่างของแสนวิเศษคือเป็นคนกล้าพูดกล้าถาม
หลายครั้งที่เขาก็ตะล่อมสอนอะไรบางอย่างไปให้คนที่เด็กกว่าเขา
รอบหนึ่งมองอะไรขาดขึ้น เมื่ออีกฝ่ายรู้ว่าผิดว่าพลาดก็มักจะขอโทษ
เขาแบบไม่กลัวเสียฟอร์มแบบนี้

“ครับ แล้วนี่คุณแสนเอาคอมพ์มา มีงานข้างนอกต่อหรือครับ”

“เปล่าหรอกค่ะ แสนกะว่าจะเอามาคุยกับคุณกรนี่แหละค่ะ
มีแบบเซตอัปอยากให้คุณกรเลือกด้วย”

“อ้อจริงสิ ผมลืมบอกคุณแสน” ทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นมาได้
ทั้งที่จริงๆ คิดไว้หลายวันแล้ว

“คะ?”

“วันที่สามสิบเอ็ดจัดงานบ้านคุณพ่อแค่ตอนบ่ายสี่ถึงสองทุ่ม
นะครับ มีแต่คนแก่ๆ เขารอเคานต์ดาวน์กันไม่ไหวหรอก”

“อ้าว” หญิงสาวทำเสียงสูง นึกว่าคนข้างๆ จะแค้นเซ็งงาน
ออฟเตอร์ปาร์ตีซึ่งเป็นความรับผิดชอบของหล่อนโดยตรง เพราะหล่อน
จ่ายโอทีให้เด็กในทีมไปล่วงหน้าแล้วสำหรับการทำงานในช่วงวันหยุด

“ส่วนออฟเตอร์ปาร์ตี คุณแสนมาจัดที่ห้องผม เริ่มงานสี่ทุ่ม ยาวๆ ไปเลยครับ คุณแสนซาร์จค่าเสียเวลาย้ายสถานที่มาได้เลย เต็มที่”

ไปมารกรกระตุกยิ้ม เขานั่งคิดอยู่ตั้งนานว่าจะทำอะไรให้ได้ มีเวลาสุดพิเศษกับแสนพิเศษ จนนึกขึ้นมาได้เมื่อเช้าเลยรีบโทร. บอก มารดาว่าเปลี่ยนแผนเล็กน้อย อีกฝ่ายก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร เห็นดี เห็นงามกับเขาเสียทุกอย่าง

“ถ้ายังงั้นก็ได้ค่ะ งั้นแสนจะแจ้งทางทีม The Perfect Plan ให้ เขาคุมทางโน้นไปเลย เดี่ยวทางแสนดูงานที่ The Wealth เอง คุณกร จะกลับมาถึง The Wealth สักสี่ทุ่มเนอะ” แสนวิเศษเปิดคอมพิวเตอร์พิมพ์เตือนความจำไว้ในไฟล์เดอร้งานของเขา

“แต่คุณแม่อยากให้คุณแสนไปงานทางโน้นด้วยนะ” ไปมารกร อ้อนเสียงอ่อย นอกจากท่านผู้หญิงมาติดากก็เขานี้แหละที่อยากให้คุณแสน วิเศษไปมากกว่าใคร

“แล้วใครจะดูงานทางนี้คะ ข้าวของในห้องคุณกรแพงๆ ทั้งนั้น นะคะ”

ไม่ใช่ไม่ไว้ใจที่งานของตัวเอง แต่หล่อนไม่ยอมให้มีข้อผิดพลาด ใดๆ เกิดขึ้น แล้วเขาพานไม่พอใจจนไม่ยอมใช้บริการกันต่อจริงๆ ในช่วงเดือนนี้งานของบริษัทหล่อนกับบริษัทบิดาก็มีล้นมือ แต่ด้วยความ ที่ทีมงานมีประสิทธิภาพและมีกำลังคนพอสมควรเลยทำให้รับงานของ ตระกูลบริวารตเพิ่มได้อีก แถมงานที่รับยังเป็นระดับไม่สนค่าใช้จ่าย เขาเลยได้ขึ้นลิสต์ลูกค้าวีไอพีตั้งแต่ใช้บริการงานแรกๆ

“เดี๋ยวให้หนนท้ออยู่ดูก็ได้ คุณแสนก็ไปงานบ้านคุณแม่กับผม แล้วเราค่อยมาต่อออฟเตอร์ที่นี้ด้วยกันนะ ผมเชิญคนไม่เยอะ งาน ไม่ยุ่งหรอก เดี่ยวนี้เราทานข้าวเสร็จแล้วเข้าไปดูห้องผมกัน จะได้คุย รายละเอียดกันดีไหม”

เมื่อลูกค้ารายใหญ่ต้องการแบบนี้ แสตนวิเศษก็ได้แต่พยักหน้ารับ เชื่อว่าแปลนห้องของไปรมากรน่าจะเอื้ออำนวยต่อการจัดงานเลี้ยง รู้ข่าวมาว่าสมัยหนุ่มๆ เขาเป็นเจ้าของปาร์ตีคนหนึ่งเหมือนกัน

“ดีค่ะ แสตนจะได้โรเทตที่มใหม่ให้เหมาะสมด้วยเลย”

ไปรมากรยิ้มกว้างเมื่อได้ยินคำตอบ แผลนลูกค้าเชื้อเข้าถ้าสำเร็จไปได้ด้วยดี จากนั้นเขาคงต้องดำเนินการขั้นต่อไป โดยไม่รู้เลยว่าคนที่ยิ้มหวานในใจก็คิดในใจไม่ต่างกันว่า การล่อลือแก่ออกจากถ้าคนโสดไม่ได้ยากอย่างที่คิด ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดแสตนวิเศษคงได้มีแฟนจริงๆ ก็คราวนี้

“โห นี่มันใหญ่กว่าห้องแสตนเป็นเท่าเลยนะคะ” แสตนวิเศษห่อปากเมื่อได้เข้ามาถึงยูนิตที่เจ็ดสิบเจ็ด ห้องพักที่หรูหรา ใหญ่โต และแพงที่สุดของ The Wealth ซึ่งไปรมากรถือกรรมสิทธิ์อยู่

เจ้าของบ้านยื่นกระดาษจดโค้ดให้พร้อมพร้อมกับที่เสียงเตือนในโทรศัพท์ดังขึ้น

“อะไรคะ”

“รหัสเข้าห้องผม”

“เพื่อ!??”

“ก็เผื่อคุณแสตนต้องเข้ามาดูอะไรหรือเตรียมอะไร คุณแสตนมาได้ตลอดเลย ไม่ต้องเกรงใจ”

พูดไปอย่างนั้น แต่ในใจชายหนุ่มรู้ดีว่าเขากำลังดึงให้แสตนวิเศษเข้ามาในพื้นที่ของเขามากขึ้นเรื่อยๆ บอกตัวเองว่า ได้รับความรู้สึกอยากให้ชาวบ้านรู้ว่าเป็นอะไรกับสาวงามตรงหน้าคือเครื่องการันตีว่าแสตนวิเศษคือของจริง ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนไม่ว่าจะคงใครนานแค่ไหน ไม่เคยมีคำว่าแฟนหลุดออกจากปากเขาด้วยซ้ำ “ผมส่งโค้ดไว้ให้ในไลน์ด้วยแล้ว เผื่อคุณแสตนทำหาย”

“มันจะดีหรือคะ ไว้แสนต้องเข้ามาแสนโทร. บอกคุณกรก่อน
ดีกว่า มาโดยไม่มีเจ้าของห้องอยู่ไม่ดีแน่ๆ เกิดมีอะไรเสียหาย แสน
รับผิดชอบไม่ไหวจะคะ”

“ไม่เป็นไร เข้ามาเถอะ โลกบอกผมไว้ก็ได้ ไม่ต้องห่วงเลย
คุณแสน”

แสนวิเศษได้แต่รับกระดาดแผ่นจิ๋วมาไว้ในมือเพื่อตัดปัญหา
แต่ก็ตั้งใจแล้วว่าจะไม่ถือวิสาสะมาห้องเขาโดยที่เจ้าตัวไม่อยู่แน่ๆ
แต่แล้วหน้าสวยก็ต้องชะงักเพราะเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์อีกครั้ง

“ตายแล้ว!” แสนวิเศษตาเป็นประกาย มือไม้พึมพำตอบข้อความ
ในโทรศัพท์เป็นระวิง “อัยๆๆ นี่แสนลืมไปแล้วนะเนี่ย”

“อะไรกันครับ!” ได้ยินเสียงตื่นเต้นตกใจของหญิงสาว ไปรมากร
ก็อดถามไม่ได้

“ที่เราโพสต์หารูมเมตกัน จำได้ไหมคะ”

คำว่า ‘เรา’ ที่ได้ยินกับเรื่องที่หญิงสาวพูดทำให้ไปรมากรยิ้ม
กว้างได้พอๆ กัน นี่หมายความว่าแสนวิเศษจะย้ายมาอยู่ใกล้ๆ เขา
แล้วใช่ไหม

“ครับ หาได้แล้วหรือ” ชายหนุ่มผายมือให้อีกคนนั่งลงที่โซฟา
ในส่วนนั่งเล่น อีกคนก็ทำตามแต่โดยดีเพราะมัวแต่สนใจห้องเซต
ตรงหน้า

“มีคนอินบอกรูมมาพอดี นี่แสนขอไลน์เขาอยู่ จะได้คอยคุชชะ
หน่อย”

ไปรมากรทิ้งให้หญิงสาวจัดการธุระส่วนตัวอยู่ครู่หนึ่งโดย
ไม่รบกวน ไม่นานหญิงสาวก็ต่อสายหาอีกฝ่ายได้สำเร็จ ฟังจาก
บทสนทนาจะได้บทสรุปที่ดีไม่น้อย

“สะดวกไหมคะ ตอนนี้อยู่ที่ The Wealth พอดี ถ้ามาได้เลย
จะได้ลองคุยกัน”

หน้าสวยยิ้มระรื่นตลอดการคุยกับปลายสายจนไปมารอดยิ้มตามไม่ได้ รู้สึกดีตอนเห็นรอยยิ้มของอีกคน เพิ่งรู้เหมือนกันว่าบางทีความสุขก็เกิดขึ้นง่าย ๆ แบบนี้

“ดีค่ะ งั้นมาถึงแล้วบอกแสนนะค่ะ เดี่ยวแสนลงไปรับ”

ระหว่างที่รอว่าที่รูมเมต ไปมารอดเลยถือโอกาสพาแสนพิเศษเดินชมห้องพักที่หรูหราที่สุดในโครงการ The Wealth โดยที่อีกคนใช้เวลาระหว่างรอในการเดินดูห้องของไปมารอดที่ไม่เคยเปิดให้ใครเข้าชมมาก่อน มีแต่หญิงสาวผู้นี้ที่ได้รับสิทธิพิเศษเป็นคนแรก

“สองฝั่งนี้อยู่แบบไม่เจอกันยังได้เลยนะครั้บ คนออกแบบเขาทำเลย์เอาต์เก่ง”

ชายหนุ่มชี้ให้แสนพิเศษเห็นการแบ่งพื้นที่ใช้สอยในห้องพักชั้นสอง ซึ่งประกอบไปด้วยห้องนอนใหญ่ทั้งหมดสี่ห้อง แยกเป็นฝั่งละสองห้อง มีแค่บันไดที่ขึ้นมาจากชั้นล่างที่ใช้ร่วมกัน โดยชั้นหนึ่งของเพนต์เฮาส์เป็นห้องพักขนาดย่อมลงมาอีกสองห้อง ไม่รวมห้องแม่บ้านกับคนขับรถที่มีไว้พร้อมสรรพ จะว่าไปห้องของไปมารอดมีแปลนคล้ายห้องของแสนพิเศษ แต่เหมือนเพิ่มทุกอย่างขึ้นอีกเท่าหนึ่ง

“จริง นี่ถ้าห้องแสนเป็นแบบนี้ แสนคงสะดวกใจกว่าในการมีรูมเมต เหมือนไม่ต้องอยู่ร่วมกับใครจริงๆ คุณกรวางแปลนเก่งนะค่ะ ทำให้รู้สึกเป็นส่วนตัวได้จริงๆ”

“ผมก็ดูภาพรวมไป ตอนทำเรื่องพวกนี้แรกๆ งงนะ จบไปเนนซ์ไม่ได้จบวิศวะ ไม่ได้จบอินทีเรียร์ ไม่ได้จบอะไรที่เกี่ยวกับการสร้างตึกสร้างอาคารเลย”

“โหเก่ง ทำมาได้ขนาดนี้ เก่งจริงๆ นะค่ะ”

เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้นะเองว่าเจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์อย่างเขาจบปริญญาทางด้านการเงิน ไม่เกี่ยวกับการก่อสร้างสักนิด

“จริงๆ มันใช้สกิลการบริหาร เราไม่ได้เป็นคนก่อสร้างไง ก็ต้อง

ตั้งใจชนิดนี้ แต่พอเรื่องภาพรวมผมก็โอเค ไม่ได้มีปัญหา”

“จริง แसनเรียนมาตรงสาย จบเรื่องการทำอีเวนต์มาโดยเฉพาะ เลยไม่ลำบากกับการทำงานเลย แต่เรื่องจัดการเวลายังแย่อยู่มากเลย ค่ะ”

สาวสวยถอนใจเฮือก “นี่นอกจากจัดการเวลา ต้องมาหาทางจัดการรูมเมตอีก” ตาหวานมองเขาแบบเว้าวอนโดยไม่รู้ตัว

“วันไหนเบิกรูมเมต คุณแสนหนีมานอนเล่นที่นี่ก็ได้ นะครับ ส่วนรหัสลิปต์ที่จะขึ้นมาก็รหัสห้องนั่นแหละครับ” อีกคนเอืออำนวนย เสียเหลือเกิน เรื่องตามใจเอาใจผู้หญิงเขาว่าเขาเป็นมือวางอันดับหนึ่ง เหมือนกัน

“โอ๊ย แसनจะมาใช้ห้องคุณกรได้ยังไงคะ ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย แसनเกรงใจ”

ตาหวานตัววัดค้อน นึกยิ้มในใจว่าหนุ่มหล่อตรงหน้าแบไต๋จนหมดเปลือก เรียกว่าถ้าหล่อนพยักหน้า เขาก็คงทำตามทุกอย่างที่เอ่ยขอได้ง่ายๆ แต่จะมาให้เปิดช่องซี้ทางแบบผู้หญิงทั่วไปทำก็คงไม่ใช่ แसनวิเศษ คิดจะอ่อยก็ต้องอ่อยแบบมีสไตล์

“ก็เป็นใหม่ล่ะครับ” คนตัวโตทลิวตา ในเมื่อสบโอกาสทำไมเขาจะไม่เสียบ มั่นใจว่าแสนวิเศษต้องพอรู้บ้างละว่าความสนิทสนมที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้เป็นไปแบบลูกค้ำกับคนให้บริการ

“เป็นอะไรคะ” ไม่น่าเลย ไม่น่าพูดประโยคเมื่อครู่กับเขาเลย ตอนนี้อยู่เข้าตัวเต็มๆ แบบหาทางหลบเลี่ยงไม่ได้แม้แต่น้อย อยากรมีแฟน แต่ยังไม่อยากเป็นแฟน

“คุณแสนรู้ใหม่ว่าผมชอบคุณแสน” ไปรมากรพูดตรงๆ เขาอายุขนาดนี้จะให้มาอ้อมค้อมคงไม่ใช่เรื่อง เสียเวลากันเปล่าๆ หากเจอคนถูกตาต้องใจ ทำไมจะชวนมาคบกันดูเลยไม่ได้

“รู้ค่ะ” อีกคนก็ตรงพอกัน คงเพราะต่างฝ่ายต่างเป็นคนไม่เก็บ

ความรู้สึกเลยทำให้คุยกันง่าย เข้ากันได้

“ชอบแบบไม่ใช่ถูกอัยาศัยนะ ชอบแบบที่อยากคบมากกว่าเพื่อน รู้ใช้ไหมครับ” ไปรมากรพูดชัดเจน ไม่กั๊ก ไม่อ้อมค้อม เพราะเท่าที่รู้จักแสนวิเศษมาก็รู้ดีว่าอีกคนเป็นคนชัดเจนพอกัน

“คะ” หญิงสาวพยักหน้ารับ ยอมรับเลยว่าลีลาเขาเหนือชั้นมากจนทำให้คนจิตแข็งที่ไม่เคยเปิดใจให้ผู้ชายที่เ็นหน้าแดงได้

“แล้วคุณแสนล่ะ”

“แสนก็ขอบคุณกร” ตอบตรงๆ แต่เลือดลมสูบฉีดไปหมด มีผู้ชายมาสนใจก็มาก ทำไม่จะไม่รู้ว่าเขามีเจตนาอื่นนอกจากจะใช้บริการบริษัทของหล่อน แต่คนนี้รูกหนัก รุกจริง รุกขาด ที่สำคัญหล่อนเองก็ผลอลดกำแพงเปิดประตูให้เขารุกด้วยซ้ำ

“แต่แสนว่าแ่่งานกับชีวิตส่วนตัวแสนยังจัดการเวลาไม่ได้เลย”

หญิงสาวพูดตามจริง ไม่รู้หรือว่าการมีแฟนต้องให้เวลากันและกันมากแค่ไหน เพราะเกิดมายังไม่เคยคบใครจริงจัง “ถ้าแสนคบใครแสนก็ควรมีเวลาให้เขาบ้าง ใครที่เ็นจะทนได้ที่แสนทำงานกลับบ้านตีสามตีสี่แบบนี้”

“แล้วถ้าเราจัดการได้ล่ะ คุณแสนอย่าเพิ่งปิดโอกาสตัวเองสิ คุณยังไม่ลองเลยนะ” ไปรมากรรุกซ้ำ ไม่ได้รู้เลยว่าสิ่งที่เขาทำอยู่เข้าล็อกแสนวิเศษไปทุกประการ

“แล้วถ้าลองแล้วไม่รอดก็เสียใจ เสียเวลาหรือเปล่านั้น” หญิงสาวบอกท่าทางสบายๆ ต่อให้อยากมีแฟน แต่ก็ต้องคิดให้ถี่ถ้วน หล่อนยังไม่แก่กล้าขนาดที่คบใครก็ได้ขนาดนั้น

ไปรมากรก็ได้แต่ส่ายหน้าอ่อนใจปนขำ ไม่น่าเชื่อว่าเขากำลังพูดเรื่องหัวใจอยู่ที่เชิงบันได ไม่มีบรรยากาศโรแมนติกใดๆ ทั้งสิ้น

“ทำไม่คิดลบแบบนี้ คุณแสนไม่คิดหรือว่าถ้าคุณแสนไม่ถูกใจไม่พอใจผมบ้าง ผมไม่ได้เข้ามาเ็นใกล้คุณแสนแบบนี้หรือ”

“ก็จริงค่ะ”

“เอจี้” ไปรมากรถือวิสาสะคว้ามือหญิงสาวมากุมไว้ในมือเขา เสียต้อๆ ดีเนี่ยนหน้านี่เป็นที่สุด

“เอาเป็นว่าคุณแสนรู้ไว้ว่าผมคิดกับคุณแสนเกินปกติ ผมไม่มาขอคุณแสนเป็นแฟนแบบเด็กๆ หรือกนะ เราก็คบก็อยู่กันไป เรียนรู้ในจุดที่สบายใจกันทั้งสองคน เชื้อสิ ถ้ามันใช่ ชีวิตเราจะหมุนจนมันลงล็อกกันเอง”

ยังไม่ทันที่แสนวิเศษจะได้ตอบรับหรือปฏิเสธสถานะใหม่ที่ไปรมากรหยิบยื่นให้ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขัดจังหวะเสียก่อน แต่ไปรมากรกลับพอใจด้วยซ้ำ เพราะไม่อย่างนั้นหญิงสาวอาจจะปฏิเสธสิ่งที่เขา กำลังเสนอก็คงได้ ให้มันขาดตอนไปแบบนี้จะได้ดีเนี่ยนได้ง่ายๆ

“คะ” แสนวิเศษดึงมือกลับแบบไม่น่าเกลียดเพื่อรับสายที่เข้ามา อีกฝ่ายก็ยอมปล่อยให้อิสระแต่โดยดี ไม่ถึงต้นรวบรัดจนหญิงสาวอึดอัด แต่ประคองหลังสาวงามลงมาจากชั้นสองของเพนต์เฮาส์แทนอีกคนก็เจรจกกับคนในสายไป ไม่ทันใส่ใจว่าหนุ่มหล่อวัยสามสิบแปด อับเลเวลการแสดงออกกับหล่อนขึ้นมาอีกระดับ “นั่นเดี๋ยวลงไปรับข้างล่างคะ”

“คุณกรไปคะ ว่าที่รูมเมตแสนมาถึงแล้ว”